

Завтра зустрінемо разом!

Багатолітній керівник «Посвіту»: «3 газетою «Волинь» я... з 1939 року!»

92-літній Ростислав Кушнірук:

**«За нашу Перемогу
вип'ю навіть не 100,
а 150 грамів!»**

«ЩОДНЯ З ДРУЖИНОЮ МОЛИМОСЯ ЗА ДВОХ НАШИХ СИНІВ І ВСІХ ВОЇНІВ, ЯКІ ЗАРАЗ ЗАХИЩАЮТЬ УКРАЇНУ»

Про Ростислава Кушнірука із Княгининка Луцького району наша газета не раз розповідала. Адже це людина, в біографії якої – непроста історія Волинського краю. 10-літнім хлопчиком він потрапив з батьками (як родина, пов'язана з УПА) на спецпоселення у Сибір. Підлітком там довелося працювати ковалем. Майже тридцять мав, коли після реабілітації сім'я повернулася із заслання в рідне село. Уже в дорослому віці здобув музичну освіту і став викладачем диригування, звичайно, не думаючи, що очолювана ним хорова капела «Посвіт» першою на Волині виконає Гімн незалежної України. Сьогодні він відповідає на наші запитання

АНКЕТА ЧИТАЧА «ВОЛИНІ»

1. Прізвище, ім'я, по батькові, вік, професія... Ростислав Григорович Кушнірук, 92 роки, викладач диригування на пенсії, але нерозлучний із піснею.

2. З газетою «Волинь» я... з 1939 року! Пригадую, як у 1940-му в Луцьку хлопчина продавав газети. Він мені запам'ятовався, бо навіть слово «газета» погано вимовляв – вигукував: «Адета «Волинь!». У мене був вибір – зробити покупку і йти додому пішки, чи їхати, але без преси. Я вибрав газету і приніс її батькові, бо знав, що він любить читати. Отаким було знайомство, яке стало любов'ю на все життя. Зараз ми з дружиною конкуруємо, хто першим читатиме свіжий номер «Волині».

«Перш ніж збудувати український храм, батько запропонував звести школу, де діти могли б учитися рідною мовою.»

3. Що допомогло вам, зовсім юному хлопцеві, і на засланні в далекому Сибіру залишитися справжнім українцем? Батьківське виховання, його патріотизм. Свого часу (а це було за Польщі) в нашому селі з його ініціативи й за його безпосередньої участі було побудовано український храм. Але батько перш запропонував звести школу, де діти могли б учитися рідною мовою. Правда, поляки зробили її своєю, тож мені довелося ходити в Милуші. Мама шкодувала: «Як то мала дитина добиратиметься три кілометри?». А батько сказав: «Нічого. Підвозитиму». І підвозив. Зате я вчився в українській школі.

Продовження анкети на с. 5

Вітаємо!

Свій чудовий ювілей – 50-річчя від дня народження – відсвяткувала 23 січня прекрасна жінка, любляча донька, турботлива мама і дружина, найкраща сестра, професіонал своєї справи, лікарка ультразвукової діагностики Волинської обласної клінічної лікарні

Лілія Леонтіївна БУРДА.

Будь завжди щаслива, кохана, долею багата, щоб хвороби і незгоди обминали твоє життя. Хай Бог береже тебе і посилає своє благословення.

Хай здоров'я, радість і достаток Сипляться немов вишневий цвіт, Хай малює доля з буднів свято І дарує ще багато літ. Хай квітне твоя доля,

Не знає смутку серце золоте,
Ми щастя зичим, радості земної,
І знай: ми любимо тебе.

З любов'ю та найкращими побажаннями чоловік Дмитро, сини Назар і Антон, сестра Людмила, швагро Володимир, племінник Ярославчик, мама.

Вітаємо!

21 січня відзначив 80-річний ювілей житель селища Сенкевичівка, ветеран органів внутрішніх справ, ліквідатор аварії на ЧАЕС, люблячий батько і дідусь

Феодосій Васильович ІВАНЬОХА.

Щиро вітаємо з днем народження. Бажаємо міцного здоров'я на довгі роки, щастя, радості, мирного неба.

Пропливає долі неспокійна річка,
А за нею линуть роки-журавлі.
Ось і загорілася 80 свічка
Вам на ювілейному столі.
Не сумуйте, що літа минають,
Ще до століття довгий вік.
Із ювілеєм вас вітаєм,

Хай буде радісним кожен наступний рік.
Нехай життя здається добрим дивом
І плідні будуть справи та шляхи,
Нехай живеться легко і щасливо,
Благословенні будьте Богом і людьми.

З повагою та любов'ю донька Аліна і син Юрій з сім'ями.

Середа 25 січня 2023 року
№4 (16 799) Ціна 9 грн

Газета

ВОЛИНЬ
НОВА

volyn.com.ua | twitter.com/VolynNova | facebook.com/volyn.com.ua

Герої нашого часу

**«Якби мені назад ногу,
то був би на фронті»**

Фото з архіву Ігоря СКУЧИНСЬКОГО.

Про нашого захисника з Володимира Ігоря Скучинського українці дізналися з воєнних новин. Він був одним із командирів у бою, який згодом охрестили «дивом на Житомирській трасі». Тоді, в перші дні повномасштабної війни, українські військові назавжди зупинили колону російських окупантів, завадивши подальшому наступу. Був ще бій, у якому Ігор Скучинський врятував життя побратимам, свідомо залишившись на позиції сам. За мужність і жертвність його нагородили двома орденами. Тепер, після численних госпіталів, протезування, він готується до... служби

Оксана КОВАЛЕНКО

**«ПАЦАНИ, ЖИВІТЬ ТАК, ЩОБ НЕ ГИДКО БУЛО
ГЛЯНУТИ НА СЕБЕ, КОЛИ БРИТЕСЬ»**

Ми домовилися про інтерв'ю телефоном. Хвилювалася, бо ж розмова з такою Людиною – з Героєм! Найперше вразив голос – наповнений тією світлою енергією, якої вистачає собі й людям. І слова, які відлунюють досі: «Повірте мені, все буде добре». Ігорю Скучинському – 35. У війську – з 2017 року. Каже, пішов туди після випадку в Києві, й абсолютно ні про що не шкодує:

«Колись мене дитина запитає про цей час. І що я їй відповім?»

– П'ять років тому йшов столицею й побачив хлопчину без ноги вище коліна, як тепер у мене. Молодий. Умивався в фонтані. Найімовірніше, учасник АТО–ООС. Тоді подумав: «От мені 30 років. Добре – є що їсти-пити, молода дружина, маленька дитинка, якась гривня заробляється. Але колись мене дитина запитає про цей час. І що я їй відповім?»... Насправді мені хочеться, щоб у нас була сильна держава і щоб наші діти не бачили того, що пережили ми: я – вже про той кривавий квест. Хоча

Скучинські вірять, що доня житиме в сильній і мирній державі.

платимо за те, що наша незалежність нам далася надурняк...

Закінчення – на с. 8

Пряма мова

Василь ЮРАЩУК, карпатський мольфар із села Чорний Потік Надвірнянського району Івано-Франківської області, про те, коли закінчиться війна:

22 березня 2023 року стане переломною точкою у повномасштабному вторгненні, українцям далі буде набагато легше. Є 33 шамани у путіна, між ними є один великий такий, як Ванга... Але все одно весною путін помре. Та буде ще трохи війна після його смерті, десь ще два роки тягнутиметься, але Україна перемаже, а росія розпадеться.

Пульт тижня**Загиблий ратнівчанин став донором нирок для двох людей**

Уперше цього року в Луцьку зробили трансплантацію органів

Дарина ХОМ'ЯКЕВИЧ

Операції з пересадки здійснили у Волинській обласній клінічній лікарні. Донором став 52-річний житель Ратнівщини, який загинув внаслідок черепно-мозкової травми.

– Доньки загиблого вирішили, якщо життя татові вже не можна зберегти, то варто врятувати інших людей, – розповів завідувач відділення трансплантації Михайло Загрійчук.

Тіло чоловіка перевезли з Ратного у Луцьк. Серце та печінка, зі слів Михайла Загрійчука, виявилися непридатними для пересадки. Для трансплантації підійшли нирки. Вночі медики зв'язалися з двома пацієнтами, які очікували на такі операції.

– Це двоє молодих чоловіків, які були на діалізі з непрацюючими нирками. Пересадки пройшли успішно, органи включились в роботу уже на операційному столі, – додав завідувач відділення.

До слова, торік команда трансплантологів, яка нині працює в обласній лікарні, здійснила 22 операції. Пересадили 19 нирок та три серця. ■

Важливі об'єкти Луцької громади захистять бетоном

Така потреба виникла через російські ракетні обстріли енергетичної інфраструктури

Антон КАРАСЬ

У Луцькій громаді об'єкти цивільного захисту та критичної інфраструктури обкладуть фундаментними блоками.

Рішення про це ухвалив виконавчий комітет Луцької міськради.

Управління капітального будівництва ЛМР передасть ці блоки національній енергетичній компанії «Укренерго». Посадовці вважають, що це дасть змогу на період воєнного стану захистити важливі споруди та устаткування. ■

Посівальник знайшов у хаті мертвого господаря

Трагедія сталася у день Старого нового року в селі Ватин Горохівської територіальної громади

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Місцевий посівальник хотів завітати до односельчанина, та з порогу оселі сахнувся від ідкого диму. За попередньою інформацією, господар садиби отруївся чадним газом. 61-річний чоловік користувався несправним електричним каміном. Вочевидь, від нього сталося замикання в електропроводці, обгоріла підлога.

Кажуть, покійний не оминав нагоди випити зайву чарку. Проживав сам, тому допомогти було нікому.

Деталі цього випадку з'ясовують працівники відділення поліції №2 (м. Горохів) Луцького районного управління поліції ГУНП України у Волинській області. Правоохоронці й рятувальники вже вкотре закликають бути обачними, поміркованими, уважними до правил пожежної безпеки, щоб не наробити лиха собі та близьким. ■

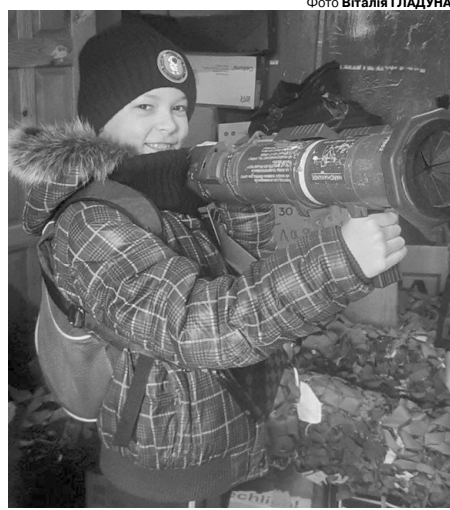
Патріоти із колиски**9-річний Гордій Сас теж воює проти російських загарбників**

На святого Василя юний горохівчанин із торбинкою пшенички поспішав до світлиць найдорожчих людей, щоб привітати їх із народженням Божого Сина. Обійшовши всіх, хлопчина сміливо постукав у двері волонтерської громадської організації «Спілка учасників АТО «Щит», координатором якої є Віталій Гладун, і на порозі дзвінко защебетав довгеньке віншування, яке закінчив словами: ... Все у світі набувне, Окрім неньки-України, Бо вона для нас єдина!

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Аби щедро подякувати за них, пан Віталій уже й за гаманець узявся, та Гордій перший приязно простягнув господареві 1690 гривень і щиро повідав свою мрію: «Я дуже хочу, щоб був мир, тому приніс вам гроші, які наколядував. Купіть за них щось потрібне солдатам...».

Колядувати Гордійко почав із дволітнього віку. Кожного Різдва чула, як малюк спозарання віншував свою бабусю, а мою сусідку Валентину Ковалик. Років із чотирьох він став головним «чоловіком» у групі колядників Свято-Миколаївського храму Горохова. У ньому співає Гордієва мама Ольга Миколаївна. Свою

Гордій Сас виростає надійним захисником України.

відповідальну місію зайти в хату першим й артистично промовити вітання, Гордій Сас очоче виконав і цьогогоріч.

Пані Ольга каже, що у мирні дні за гроші, якими мало обдаровувала родина, він щось собі купував. Якби не війна, то втішався б уже новим фотоапаратом. Але третьокласник прийняв інше рішення, достоїнне поваги й наслідування дорослих.

До слова, цими днями рідні й друзі вітають Гордія Саса із зайнятим першим місцем у Міжнародній олімпіаді Соро-

бан. У дорослому житті він хоче стати вчителем цієї унікальної методики усного рахунку, хоча дуже любить всі уроки. Бажання бути чомучками й всезнайками підтримує вчителька – улюблениця всього Гордієвого 3-го класу Горохівського ліцею №1 імені Івана Франка Ольга Олексіївна Рубель.

«Я дуже хочу, щоб був мир, тому приніс вам гроші, які наколядував. Купіть за них щось потрібне солдатам...»

А ще цей розумник має неабиякий хист до паперових саморобок. Перший літак допоміг зробити тато Роман Ростиславович, тепер Гордійко-умілець проводить для охочих майстер-класи зі свого улюбленого заняття.

– Майже водночас із Гордієм до нас завітав чи не його ровесник Володимир Псюк, який наколядував із молодшим братиком Романом 2000 гривень. Їх юні патріоти теж вручили нам на потреби ЗСУ. Передали для захисників ще й малюнки. Пишаємося нашими дітьми. Нехай тремтять усі вороги, – адресує Віталій Гладун вдячність юним волонтерам за дорослу віру в Перемогу, а їхнім батькам – за виховання справжніх синів України. ■

Знай наших!**У День Соборності України в Луцьку розгорнули 200-метровий прапор**

Урочистості розпочалися повідомленням про укриття на випадок повітряної тривоги

Леонід ОЛІЙНИК

22 січня в обласному центрі дякували тим, хто нині боронить Україну, й згадували про подію, яка сталася 104 роки тому, – проголошення Акта злуки УНР та ЗУНР.

Незважаючи на постійну загрозу ракетних обстрілів, на акцію зібралось чимало лучан.

– Ми не очікували такої кількості учасників. Думали, що, можливо, не вистачить людей, щоб нести прапор. А виявилось, що багато народу йшло просто поруч, – розповів організатор акції, керівник Луцького міського молодіжного центру Юрій Семчук.

За його словами, 200-метрове полотнище у молодіжному центрі до Дня Соборності пошили ще торік. У 2024-му цей прапор планують зробити ще довшим.

У номер!**Січнева повінь додала роботи рятувальникам Волині**

Минулої суботи підрозділи служби 101 області відкачували воду з присадибних ділянок, підтоплених дощами

Богдана КАТЕРИНЧУК

Зокрема, рятувальники 6-ї ДПРЧ міста Ківерці працювали з насосами на вулиці Селянській у селі Муравище Луцького району, а бійці ДПРЧ-8 міста Каменя-Каширського – на прибудинковій території в райцентрі.

У Любомлі рятувальники міської ДПРЧ-10 відкачували воду на вулиці 1

Фото із сайту suspine.media.

«Незважаючи на постійну загрозу ракетних обстрілів, на акцію зібралось чимало лучан.»

У час війни такі акції особливо надихають.

Лучани пронесли синьо-жовтий стяг Театральним майданом, вулицею Лесі Українки до Замкової площі. Гімн

України виконав духовий оркестр 6-го прикордонного загону. Завершилися урочистості акцією «Борць для ЗСУ». ■

Щотижня три тисячі примірників газети «Волинь» доставляються на передову фронті і в госпіталі завдяки групі компаній ТМ «Вілія».

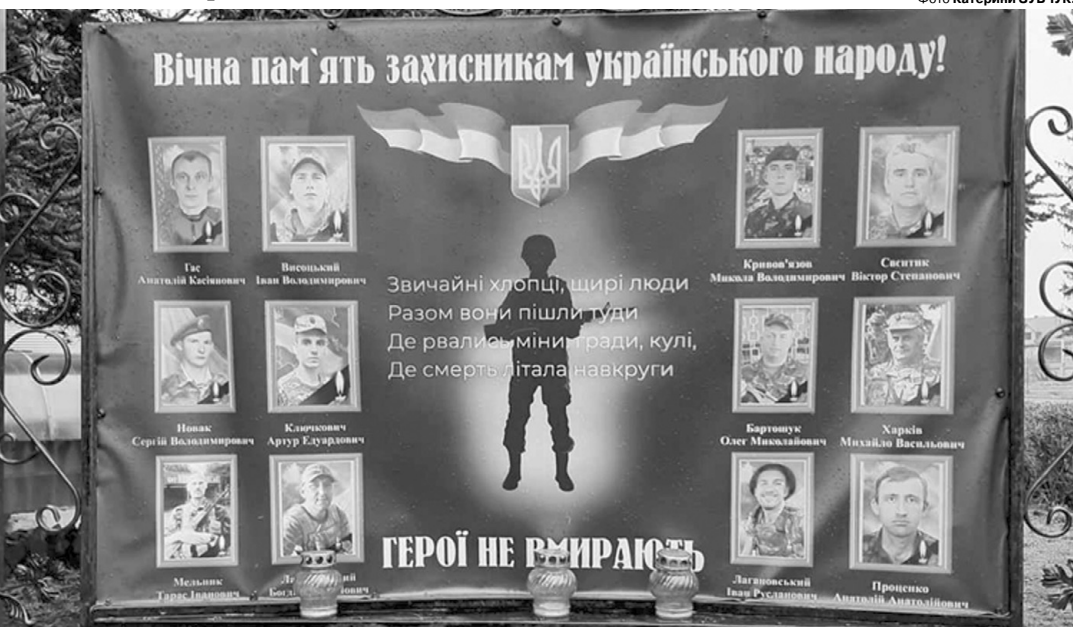
Фото із сайту управління ДСНС у Волинській області.

Через підтоплення до окремих хат можна добратися хіба що човном.

■ Незагойна рана

Фото Катерини ЗУБЧУК.

На оновленій стелі – 12 прізвищ жителів Мар'янівської громади, які вже в Небесному леґіоні.

«Молимося, щоби список наших загиблих Героїв не збільшувався...»

Минулої п'ятниці у Будинку культури селища Мар'янівка, відбулася зустріч із батьками та вдовами військовослужбовців, які віддали своє життя, захищаючи нашу українську землю від російського агресора. Розпочався захід під назвою «Біль серце стискає, гірко плаче душа» з освячення оновленої стели «Вічна пам'ять захисникам українського народу»

Фото із сайту Мар'янівської громади.

Освятити стелу настоятель місцевої церкви Святих апостолів Петра і Павла Віталій Куць.

Гурт колядників із села Борочиче, який під час Різдвяних свят зібрав для ЗСУ майже 116 тисяч гривень.

Катерина ЗУБЧУК

«СХИЛЯЮ ГОЛОВУ ПЕРЕД ВАМИ ВІД УСІЄЇ ГРОМАДИ»

На стелі – 12 прізвищ жителів Мар'янівської громади: шестеро з них полягли в боях за Україну торік під час повномасштабного вторгнення росії, що почалося 24 лютого 2022-го, стільки ж – учасники бойових дій АТО, які, втративши здоров'я, відійшли у засвіти. Освячення здійснив настоятель місцевої церкви Святих апостолів Петра і Павла Віталій Куць. Прозвучала молитва за тих, хто віддав життя за Україну. Хвилиною мовчання присутні вшанували пам'ять Героїв. До стели було покладено квіти.

А потім матерів, дружин тих, хто вже в Небесному леґіоні, запросили в зал Будинку культури, аби вшанувати їх. Зі словом вдячності до присутніх звернувся селищний голова Олег Басалик. Оскільки зустріч відбувалася напередодні Дня Соборності України (22 січня 1919 року був публічно оприлюднений Акт злуки Української Народної Республіки та Західно-Української Народної Республіки), Олег Володимирович говорив про цю подію як одну зі сторінок історії нашої держави. Власне – боротьби за неї. І те, що ми зараз переживаємо, – це висока ціна нашого народу за свою свободу й незалежність. Він подякував батькам за патріотичне виховання справжніх синів українського народу, гідних громадян своєї країни, та вдовам – за велике прагнення жити у вільній демократичній та суверенній державі.

– Схиляю голову перед вами від усієї громади, – сказав Олег Басалик, звертаючись до тих, чії сини, чоловіки, брати віддали своє життя, виборюючи цю свободу. – Дай вам Бог здоров'я, терпіння, хай Всевишній охороняє вас і дає якнайшвидшу Перемогу.

«Коли вдови, матері, діти бачать, що вони не залишилися наодинці зі своєю непоправною втратою, то це додає сили, аби не занепасти духом.»

Олег Басалик вручив матерям та вдовам подяки селищної ради, а також квитанції на річну передплату газети «Волинь». Окрема подяка – Євгенії Харків, чоловік якої, втративши здоров'я (він – учасник АТО в 2015–2016 роках), помер, а син зараз служить у Збройних силах України. В словах Олега Володимировича – вдячність цій жінці за її активну громадянську позицію, самовідданість та волонтерську діяльність, а також за ініціативу в організації зустрічі з матерями та вдовами загиблих, за плідну співпрацю із редакцією газети «Волинь» та власником фермерського господарства

«Агролекс» Олександром Потинським, який став спонсором передплати нашої газети для матерів та вдів загиблих.

Очільник Мар'янівської громади Олег Басалик надав слово головному редактору «Волині» Олександру Згоранцю. Олександр Олександрович вручив гостям зустрічі подарунки від редакції – наші видання, а також нагрудні значки з портретами загиблих – синів, чоловіків. Він розповів, що нашу газету читають бійці і на передовій, і на укріплених рубежах України з білоруссю, звідки існує загроза нападу агресора: волонтери щотижня доставляють у різні підрозділи три тисячі її екземплярів. А ще розчулив присутніх поетичними рядками Сергія Жадана, прочитавши, зокрема, його вірш «Маєш тепер бачити за тих, хто не бачить». І в свою чергу висловив вдячність Євгенії Харків, нагадавши про те, що це з її ініціативи в 2017 році «Волинь» створила фільм про мужніх горохівчан – учасників АТО, який навіть був презентований у тоді ще не окупованому Маріуполі.

«ЩЕ ДУЖЕ СВІЖА РАНА, Й ТИ НІБИ ЗАНОВО ПЕРЕЖИВАЄШ БІЛЬ СВОЄЇ ВТРАТИ»

Долучилася до зустрічі волонтерка та депутатка селищної ради Валентина Маціюк із

Окрема подяка селищного голови Олега Басалика – Євгенії Харків, яка й ініціювала зустріч із матерями та вдовами загиблих.

Редактор «Волині» Олександр Згоранець вручив матерям та вдовам загиблих наші видання, а також такі нагрудні значки.

гуртом колядників зі свого села Борочиче, які, до речі, за час Різдвяних свят зібрили майже 116 тисяч гривень на підтримку хлопців, котрі перебувають на передовій. Пані Валентина, чоловік і син якої служать у Збройних силах України, поділилася враженнями від спілкування з бійцями в гарячих точках на Сході та Півдні України, де буває впродовж майже року повномасштабної війни. Щирі співчуття прозвучали з її вуст згорьованим матерям, дружинам, сестрам. Вона сказала: – Важко знайти якісь слова, щоб вас розрадити... Молімо Бога, щоб війна швидше закінчилася і ваші лави не поповнювалися. Неймовірно високу ціну платить Україна за свою незалежність і свободу. Ми всі дуже сподіваємося, що вона не буде даремною...

Валентина Маціюк прочитала свої вірші, які, власне, почала писати під враженнями від побаченого, почутого у волонтерських поїздках. За цими рядками – те, що нам болить сьогодні. Поетичності зустрічі додали й авторські вірші Інни Вітковської та Дарини Процюк. Голова громади Олег Басалик сказав на завершення:

– Гуртом легше перенести біду. Тут можна поплакати, поспілкуватися, порадити одне одному, як все пережити. Такі наші зустрічі ми хочемо зробити регулярними.

І, судячи зі слів удови Анатолія Гаса Лариси Гас, у майбутньому вони мають бути. Всі, хто взяв у руки зброю й пішов захищати Україну, а тим більш загинув за свою державу, – Герої, які житимуть у серцях рідних. А коли ці рідні – вдови, матері, діти – бачать, що вони не залишилися наодинці зі своєю непоправною втратою, то це додає сили, аби не занепасти духом.

А ось як висловилося сестра загиблого Богдана Лагановського, який жив у селі Брани, Алла Канцедал:

– Такі зустрічі й розмови на них – дуже важкі, бо ще надто свіжа рана: ти ніби заново переживаєш біль своєї втрати. А з іншого боку – вони потрібні. Як кажуть психологи, треба вчитися жити з тим, що ти маєш. Я живу з думкою, що мій брат, з яким ми були дуже близькі, є – тільки душа покинула його тіло. ■

Погляд

Володимир В'ЯТРОВИЧ,
народний депутат України,
фракція «Європейська
Солідарність»

До такого навіть Табачник не додумався

Складати тест з історії України буде обов'язково навіть для вступу на гуманітарні спеціальності

Анонсовані міністром освіти Шкарлетом правила вступу до вишів, які допускають обов'язковим складання тесту з історії України, роблять нашу державу слабшою. Ми у війні проти ідеї про «адинарод», втілювачі якої хочуть знищити нас. Знання минулого у такому протистоянні таке ж важливе, як володіння зброєю.

Минулого року тест з історії був обов'язковим для всіх (але вага бала за нього була різною для кожної спеціальності), так само, як і тести з української мови та математики.

Цього року МОН планує залишити обов'язковими лише математику й українську мову, тоді як історія стане лише додатковим предметом на вибір.

Але вони хочуть піти навіть далі. МОН заявило, що абітурієнтів допускати до конкурсу на будь-яку спеціальність незалежно від того, який предмет за вибором вони склали під час тестування.

Іншими словами, складати тест з історії України буде обов'язково навіть для вступу на гуманітарні спеціальності! До такого навіть Табачник не додумався.

Зараз знання нашої історії важливе, як ніколи. Вона – фундамент нашої ідентичності, один з оборонних валів від російської агресії.

Тому найкращим рішенням було б збереження тесту з історії як обов'язкового для всіх. І в будь-якому разі цей тест має бути обов'язковим для вступу на гуманітарні спеціальності. Це – червона лінія, яку жодна влада не сміє перетинати. ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Сергій ВАКАЛЮК – боєць із міста Рожище;

Максим СТРИЖАК – боєць із міста Нововолинська (родом він із Луганщини, на Волинь родина переїхала із міста Золотого – за бажанням сім'ї похоронений у шахтарському місті); Володимир ДМИТРУК – боєць із села Литовеж, що на Іваничівщині;

Олег ДЕНИСЮК – боєць із села Щедрогір, що на Ратнівщині; Ігор НЕБОСЬ – боєць із міста Луцька;

Максим БІЛЕЦЬКИЙ – боєць із міста Нововолинська; Ростислав СЛЕСАР – боєць із села Хворостів, що на Любомльщині;

Володимир РОЗЮК – боєць із села Годомичі, що на Маневиччині; Олександр ЧИРУК – боєць із села Рудка-Червинська Камінь-Каширського району;

Іван БОНДАРУК – боєць із міста Нововолинська; Руслан СТЕПАСЮК – боєць із села Гряди, що на Іваничівщині;

Микола БЕРЕГОВИЧ – боєць із села Гор'янівка, що на Ківерцівщині; Григорій БАЛЮК – боєць із села Тагачин, що на Турійщині; Артем КОЛЕНДА – боєць із міста Рожище;

Олександр СТЕФАНОВСЬКИЙ – боєць із села Коршів Луцького району;

Олександр НАГОРНИЙ – боєць із міста Луцька;

Юрій ШЕВЧИК – боєць із міста Ковеля; Петро ЛЕОНЧУК – боєць із села Колодії, що на Маневиччині;

Володимир СТЕПАНЮК – боєць із міста Нововолинська; Олег ГОНТАР – боєць із села Журавичі, що на Ківерцівщині.

■ Прямая мова**«Цей лютий буде дуже лютим»**

Найяскравіші за тиждень думки і цитати

Вадим СКІБЦЬКИЙ, представник Головного управління розвідки Міноборони України, про те, коли закінчиться війна:

«Весна та початок літа будуть вирішальними у війні. Якщо великий наступ росії, запланований на цей час, провалиться, це стане крахом росії та путіна. Коли весна і початок літа будуть позаду, можливо, ми зможемо почати говорити про закінчення війни».

Олексій ДАНИЛОВ, секретар РНБО України, про інформаційні атаки росії:

«Якщо вам починають розповідати про незліченну кількість супернавчених та дозубів озброєних мобілізованих, надсучасну російську військову техніку, про останнє покоління ракет, які зметуть центри прийняття рішень, про новітні розробки, армію БпЛА та про те, що «путін починає воювати по-справжньому» і тому в українській армії немає жодних шансів – знайте, це працює ворог через своїх агентів впливу.

Ворог, який хоче зламати волю, посіяти зневіру у ЗСУ і наші сили. Нас хочуть залакати, тому що перемогти на полі бою вони не в змозі. Ми маємо з вами це пам'ятати».

ЕПІФАНІЙ, предстоятель Православної церкви України, про те, чому вибрав вишиваний одяг для першого богослужіння в Києво-Печерській лаврі:

«Я не очікував, що всі звернуть увагу на моє облачення, яке справді має патріотичні нотки, хоча воно було зроблене ще до повномасштабного вторгнення. Можливо, ми навіть не розуміли, для чого їх готуємо. Вірнати хочуть бачити, щоб ПЦУ була справжньою Церквою українського народу не тільки за назвою, а щоб зберегти єдність, державність, свободу і незалежність».

Юрій ЛУЦЕНКО, колишній Генпрокурор України, війн ЗСУ, про лютий 2023 року:

«Варто визнати очевидне: військовий злочинець путін, призвавши не менше 300 тисяч мобілів, призначив Герасимова, у якого є ще 200 тисяч строковиків, має сьогодні військо, втричі більше, ніж рік тому, коли росія відкрито напала на Україну. Так, техніки у них значно поменшало. Але орда величезна.

Цей лютий буде дуже лютим. Це буде дуже важкий місяць. Нам треба зникати до того, що ситуація не завжди буде складатися з переможних новин.

Збройні сили зроблять все можливе, але я закликаю до максимальної мобілізації всього суспільства: і фронт, і тил мають знати, що лютий буде важким. Але це останній масовий удар, на який здатен путін.

Вистоїмо. Перейдемо в контратаку. Повернемо свої землі. Здобудемо Перемогу. Зараз час припиняти дріб'язкові інтриги і час мобілізувати все суспільство, і тоді все буде гаразд. ЗСУ до цього готові».

Юрій БУТУСОВ, журналіст, про випадки, коли на фронт потрапляють невідповідні новобранці:

«Наші окремі частини, де мобілізованих готують три місяці і добирають та зрощують командирів, демонструють бездатність. Але чому навіть через рік після початку вторгнення є непоодинокі випадки, коли на фронт направляють громадян України після тижня підготовки, коли направляють частини, де досі використовують збірні роти, бо нема боездатних штатних? На словах у нас нібито бережуть людей, а на ділі беруть солдатів – значить їх якісно готувати та керувати. І цього не робиться.

Перемога не все спише. Нікому не спише. Є дуже багато відео трагедій, які не буде забуто... Скільки смертей треба, щоб керівники почали робити елементарні висновки?».

Сергій МАРЧЕНКО, блогер, про скандал із закупівлею Міністерством оборони харчів за завищеними цінами, зокрема яєць за ціною нібито у 170 гривень за десяток:

«На Банковій очухалися і через позитивних блогерів поперли гасити корупційні скандали ідеями про єдність і «неначасі». Блогери влади кажуть про сплановані атаки на Міністерство оборони та ІПСО (інформаційно-психологічна операція. – Ред.).

Насправді, спланована атака на Міноборони – це красти гроші в солдатів під час війни, а не викривати крадіжки. Викриття корупціонерів – не атака, а захист країни від бариг і мародерів. Не давайте ввести себе в оману».

Олександр МОТИЛЬ, американський історик українського походження, про відмову Німеччини надати Україні танки Leopard-2:

«Володимир путін сповнений рішучості боротися, навіть ціною сотень тисяч убитих своїх солдатів. Тому російська ескаляція зупиниться лише тоді, коли її зупинять зовнішні сили, а це означає Україна та Захід. Німецькі танки Leopard-2 можуть змінити ситуацію, і німецькі політики про це знають. На жаль, їхня повільна реакція робить їх співучасниками загибелі українців і, таким чином, геноциду».

■ Резонанс**Застрелений зрадник України виявився... «агентом 007»**

5 березня 2022 року повідомлялося, що представники СБУ при затриманні вбили у Києві банкіра Дениса Кіреєва, який брав участь у переговорах делегації України та росії в Гомелі 28 лютого. Його нібито підозрювали у державній зраді

Олена РОЩІНА, pravda.com.ua

Впливове американське видання The Wall Street Journal, спираючись на фінансові й розвідувальні документи, написало, що 45-річний банкір Денис Кіреєв був убитий як російський шпигун: українські спецслужби залишили на тротуарі в центрі Києва його труп із кульовим отвором у потилиці з кількох днів після вторгнення росії в Україну. Проте кілька днів по тому Кіреєва поховали як героя і поклали поруч із першим міністром закордонних справ України на Байковому кладовищі в Києві.

За словами голови української військової розвідки генерала Кирила Буданова, Кіреєв передав інформацію від своїх російських контактів, яка допомогла українським військам успішно захистити столицю в лютому минулого року.

«Якби не пан Кіреєв, Київ, швидше за все, був би взятий», – цитує Буданова видання.

Президент України Володимир Зеленський підписав документи про нагородження Дениса Кіреєва посмертно медаллю за «винятковий внесок у захист державного суверенітету та державної безпеки».

За словами Буданова, Кіреєв розвивав зв'язки з європейськими розвідувальними службами, а також із російськими військовими та урядовцями. Він також погодився представляти Київ на ранніх переговорах про припинення вогню між росією і Україною. За словами одного з друзів, Денисові «подобалося грати роль агента 007».

Кіреєв народився в Києві і почав свою професійну діяльність у сфері фінансів, працюючи в місцевих відділеннях західних банків, включаючи Citibank та ING.

Його родич у 2003 році став заступником голови СБУ. Цей зв'язок розпалив інтерес Кіреєва до шпигунства, кажуть його соратники.

У 2006-му Кіреєв перейшов на роботу до Андрія та Сергія Ключевих, бізнесменів із Донецька, які заробили свої статки на металургії та нерухомості, були близькі до Віктора Януковича. Після втечі Ключевих у 2014-му Кіреєв допомагав управляти деякими активами братів із Києва.

У 2021 році Кіреєв, який перебував на перетині сфер російського та українського бізнесу й безпеки, привернув увагу Буданова. Коли навесні 2021-го росія почала накопичувати війська на кордоні з Україною, Буданов викликав Кіреєва до штабу ГУР у Києві й попросив його використати свої зв'язки, щоб проникнути до російської військової розвідки.

За даними джерел WSJ, банкір їздив із Харкова до росії і потім доповідав Буданову.

Восени 2021 року, коли американські військові та шпигунські відомства почали попереджати про російську загрозу, Кіреєв дізнався зі своїх джерел, що Москва готується до вторгнення, сказав Буданов, і став першим, хто забив на сполох в Україні.

18 лютого Денис відмовився

«Якби не пан Кіреєв (ліворуч), Київ, швидше за все, був би взятий», – цитує Кирила Буданова американське видання The Wall Street Journal.

їхати з родиною на ліж у французькі Альпи.

Вдень 23 лютого Кіреєв передав Буданову нові розвідувальні дані: президент росії Володимир

«Удень 23 лютого Денис Кіреєв повідомив Кирилові Буданову, що президент росії Володимир Путін щойно віддав наказ про вторгнення рано-вранці.»

Путін щойно віддав наказ про вторгнення рано-вранці. За словами голови ГУР, Кіреєв також знав головну точку удару.

О 8-й годині ранку 24 лютого російські бойові вертольоти висадили десант в аеропорту «Антонов» під Києвом. Кремль планував захопити це летовище, щоб перекинути туди війська і техніку для штурму столиці.

За словами Буданова, підказка Кіреєва дала Україні кілька дорожніх годин, щоб перекинути війська для протидії російському нападу. Після запеклого бою з рашистами аеропорт був пошкоджений і не міг використовуватися силами окупантів.

Коли плани росії щодо швидкого удару були зірвані, сторони домовилися про переговори в білорусі щодо припинення вогню. Оскільки Кіреєв був знайомий з двома членами російської делегації, Буданов запропонував йому взяти участь у переговорах – і той погодився.

«Після його появи там його зв'язок зі спецслужбами став очевидним для всіх. На жаль, ситуація тоді була критичною, і ми змушені були ризикувати», – сказав Буданов.

Повернувшись із білорусі, Кіреєв розмовляв з Будановим кілька годин. Кіреєв, за словами члена його служби безпеки, усвідомлював загрози, тож залишав зустріч у мовчазному настрої.

НА ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

Кирило БУДАНОВ, начальник Головного управління розвідки Міноборони:

«Денис Кіреєв не був російським шпигуном. Він проходив усі перевірки, в тому числі і на детекторі брехні... За приблизно 200 метрів від центральної будівлі СБУ виїхав бус, з нього вибігли співробітники «Альфи» з криками: «Це СБУ!», Кіреєва пересадили в мікроавтобус, який поїхав не до цієї центральної будівлі, а далі за кілька кварталів. Потім сталося вбивство...»

Мав розмову з приводу цієї ситуації з тодішнім головою СБУ Бакановим, він не зміг нічого толком пояснити. Головне завдання Кіреєва на переговорах із РФ, яке ми йому поставили, – це затягнути процес для того, щоб виграти час. Той, хто вбив Кіреєва, хотів не дозволити нам виграти час».

■ Серце, віддане Україні

5 років в УПА і 32 – в концтаборах: пішов із життя легендарний повстанець

Сім цитат Великої Людини – сотенного Української повстанської армії Мирослава Симчича, який помер 18 січня 2023-го у віці 100 літ

Василь УЛІЦЬКИЙ

Ще при житті йому встановили пам'ятник у Коломиї. Вся Україна знає про бій за «бандерівську столицю» – Космач на Франківщині, коли у 1945 році сотня під керівництвом Симчича розгромила полк НКВС, яким командував генерал Дергачов (до речі, у травні 1944 року саме цей радянський каратель виселяв кримських татар із Криму). Сотенний приховав поранення в руку, щоб мати змогу і далі командувати боєм та підтримати бойовий дух побратимів.

Після того, як під час іншого бою, вже у 1948-му, непритомним потрапив до рук ворогів, Мирослав Симчич провів у радянських таборах 32 роки.

Фактично до останнього свого подиху Мирослав Васильович жив Україною, хоч і важко хворів. 5 січня 2023-го йому виповнилося 100 років, а 6 січня він передав Президенту Володимирі Зеленському шаблю та книги про УПА зі своїм підписом.

Ще при житті – 15 років тому – Мирославу Симчичу встановили пам'ятник у Коломиї.

сам Господь Бог їх так спресував нам на користь. Коли підійшла остання машина, я дав команду: «Вогонь!». Хлопці як відкрили вогонь! Я й сьогодні як тільки пригадаю собі – то там було так, що в ніякому пеклі гірше не буває. Ми зразу як гримнули, як ушкварили вогнем, то вони кидаються в то в ту, то в ту сторону, а оточені з усіх сторін, дітися нема куди... А всіх разом там, як написано в моїй карній справі, загинуло 405 чоловік (енкаведистів. – Ред.), у тому числі командир каральної дивізії Сергей Дергачов».

ПРО КАТУВАННЯ, ЯКІ ДОВЕЛОСЬ ПЕРЕЖИТИ

«Тортували мене місяців три. Витягнули мене з камери, зв'яжуть... Завжди по мене ходили чотири такі здорові амбали. Один під одну руку, другий під другу, виведуть, отак зв'яжуть – і отут по гомілках шомполом, сюди, по цих кісточках. Не сплять: стук... стук... стук... стук... «Ну, будеш говорити?». Мовчу. Знову: стук...»

ПРО ТЕ, ЩО ВОЮВАТИ ДОВОДИЛОСЬ НА ДВА ФРОНТИ

«Які імперіалісти не приходять, вони тільки замінюють один одного, але політику продовжують ту саму і тих самих людей переслідують. Ось, наприклад, кого більшовики переслідували в 1939 році, тих самих і німці переслідували в 1941. Кого били німці з 1941-го по 1944-й, того й більшовики, коли прийшли. Вони один одного не знищують, оці імперіалісти, а доповнюють».

ПРО БІЙ ПІД КОСМАЧЕМ – «НАЙБІЛЬШИЙ УСПІХ У МОЄМУ ЖИТТІ»

«...Підійшло 12 машин. Я дав наказ без команди не стріляти, бо якщо відкрити вогонь по чолі колони або по середині, то зад міг би повернутися і нас обійти. Наші нерви витримали, ми почекали, поки вони всі з'їхалися до купи, збилися – видно,

«3 москвою вести боротьбу дипломатичним способом неможливо, бо москаль бреше ліпше всіх. Недарма в народі було таке прислів'я: «Бреше, як москаль»».

стук... стук... Не сплять. На другий день уже ноги посиніли. Третій день – відтак ноги попухли, як коновки, сині. Коли ноги попухли, то вже від удару не чуєш болю там, де вдарили, а біль іде, як електрострумом, і б'є в серце. Б'ють до непритомності. Коли б'ють грубо, то це не біда, а ці професійні тортури...»

Я зв'язаний по руках і ногах, мені пхають сюди градусник, міряють температуру. І коли температура перевищує 41 градус і тягне на 42, що людина вмирає, тоді вони перестають бити. Відносять і кидають у карцер. Під час таких тортур що я думав? «Господи Боже, допоможи мені чесно вмерти!».

ПРО РОКИ В ТЮРМІ

«Я попадав, як то кажуть, з-під дощу та під ринву, від вовка втік – на ведмедя наскочив. Я ж на якомусь послабленому, на загальному режимі з 32 років, 6 місяців і 3 днів жодного дня не був. Я пройшов такі три режими: суворий, особливо суворий і тюремний. І ще карцер. Якщо порахувати всі оті карцери, скільки я в них просидів – Боже ти мій!..».

ПРО МОЛОДЕ ПОКОЛІННЯ УКРАЇНЦІВ

«На нього найбільша надія. Тих старих, що виховані комунізмом, – не перевиноваєш. Душі цих молодих людей не зіпсуті комсомолом та компартією. Але ми повинні розуміти, що ніхто нам у цьому житті просто так нічого не дасть. Не треба думати, що все втрясється і якось воно буде, – за все у цьому житті треба боротись».

ПРО ВІДМІРЯНИЙ БОГОМ СВІЙ ДОВГИЙ ВІК

«Я так питаю сам себе, чому я живий? Відтак дивлюся назад в історію, та й думаю, що все ж таки не було жодної війни, жодної революції, де би всі загинули, де би Господь якусь невеличку групуку не залишив за живих свідків для того, щоб понесла минулу історію майбутньому поколінню. Думаю, може, Господь мене для того залишив, щоб оту гірку, святу, таку жорстоку правду, те все нещастя все ж таки хтось розказав».

ПРО МОСКАЛІВ

«Це не наш брат, а це наш кат! Господь Бог зібрав усе зло із цілого світу і всадив у душу москаля. Був Іван Грозний – били нас, був Петро Перший – били нас, прийшов Сталін – били нас, прийшли білі – далі б'ють. Таких підлих ворогів, як має Україна, ніхто не має... З москвою вести боротьбу дипломатичним способом неможливо, бо москаль бреше ліпше всіх. Недарма в народі було таке прислів'я: «Бреше, як москаль». З москвою можна говорити тільки силою! Москалю поки довбнею по голові не даси, то не зрозуміє!» ■

■ Завтра зустрінемо разом!

92-літній Ростислав Кушнірук:

«За нашу Перемогу вип'ю навіть не 100, а 150 грамів!»

Закінчення. Початок на с. 1

4. Чи було бажання вже в зрілому віці побувати в тих місцях, з якими пов'язані і печальні спогади, і водночас переконання, що українці – народ незламний?

Звичайно, адже там пройшла моя юність, молодість. А особливо хотілося б зустрітися з тими чудовими людьми, які були на засланні з клеймом «ворог народу», яким життєвих сил давала надія на повернення в рідну Україну.

5. Від кого ваш музичний талант, любов до пісні, з якою ви нерозлучні впродовж життя? Талант – Богом даний. А любов до пісні – від батька і всієї моєї співучої родини.

6. Що для вас хорова капела «Посвіт», якою ви керували багатьма роками? Це те, чим я пишаюсь. У 1989 році «Посвіт» зі своїм пісенним репертуаром був своєрідним провідником Незалежності України. Саме в тих роках він уперше публічно виконав Гімн незалежної України, про що ще донедавна не можна було й подумати.

7. Серед багатьох відзнак яка для вас є найдорожчою –

найгоновішою? Всі було почесно одержувати – і звання «Заслужений працівник культури», і орден Княгині Ольги, вручений митрополитом Михаїлом, і відзнаку імені Миколи Куделі «Одержимість». Але найгоновіші для мене медалі, яких удостоївся з нагоди ювілейних

дат УПА, котра виборювала незалежність України.

8. Чи хотіли б поміняти Княгининку на якийсь інше місце проживання?

Ні в якому разі... Тут стоїть храм як пам'ять про мого батька. Тут – така дорога мені хата, в якій я зріс і старість зустрів...

«Молимося з дружиною за своїх синочків, які захищають Україну...»

«Наше життя стало подібне свічці: коли сини телефонують – запалюємось, а коли 10–20 днів немає вісточки – затухаємо. І так уже одинадцять місяців.»

9. Ваш ідеал жінки? Жіночність, працелюбність, патріотизм. Бог дав мені цей ідеал в особі моєї дружини Мілі, яка завжди підтримувала й підтримує мене (а я її, звичайно), коли життя посилає випробування.

10. Що потрібно, аби дім був домом, де назавжди оселилася любов?

Насамперед у сім'ї має бути довіра, взаємоповага, щирість – те, без чого любов довго не живе.

11. Що скажете з висоти пройдених літ молодим людям з цього приводу? Я їм просто побажаю, аби вони мали таке щастя, як добрий приклад їхніх батьків. Все починається з сім'ї.

12. Думка про таїнство вінчання, якою ви поділилися в одному з інтерв'ю для «Волині», залишається в силі? Звичайно. Таїнство вінчання обов'язково відбудеться, коли закінчиться війна й вернеться додому наші сини – збереться вся наша велика родина.

13. Є щось, за чим ви шкодуєте? Що сибірська каторга, по суті, вкрала в мене чотирнадцять літ. За ці роки вдома можна було б більше користі принести для України.

14. Книжка, яка стала для вас настільною? У мене завжди на письмовому столі лежить «Кобзар». «Заповіт» Тараса Шевченка читав з дитячих літ.

15. Що сказали б Богові, зустрівшись із Ним? Подякував би за прожиті літа і попрохав би: «Якщо Твоя ласка – добав іще».

16. Вам довелося дитиною, підлітком пережити Другу світову війну – що найбільше запам'яталося з того часу? Як допомагав старшому братові-повстанцеві чистити кулемет Токарева й доставляти в потрібне місце.

17. На вашу долю випала ще одна війна – російсько-українська... Так. І це найбільший сьогоднішній наш біль. Не думав, що такою високою ціною Україні доведеться виборювати свою державність, свободу.

18. Війна торкнулася кожного з нас. Як змінила вона життя вашої родини? На війні обидва наші сини. І наше життя стало подібне свічці: коли вони телефонують – запалюємось, а коли 10–20 днів немає вісточки – затухаємо. І так уже одинадцять місяців. Молимося з дружиною за своїх синочків, які захищають Україну, й віримо, що найближчим часом буде Перемога.

19. Сто грамів вип'єте, коли настане день Перемоги? Вип'ю... І не 100, а 150 грамів!

Записала Катерина ЗУБЧУК. ■

Крила, обпалені війною

«Я любила гостювати на рідній Волині, але не думала, що рятуватимуся тут від війни»

З Валентиною Іллічовою ми зустрілись у невеличкому селі Краска, що на Ратнівщині, в якому жінка (в дівочтві Романюк) народилася, виросла. Звідси сімнадцятилітньою дівчиною з дипломом педагогічного училища поїхала працювати на Херсонщину. І ось вона знову тут – із травня минулого року живе в сестри, оскільки її Роздольне Скадовського (до укрупнення – Каланчацького) району, що розташоване на лівому березі Дніпра, досі під окупацією росіян

Катерина ЗУБЧУК

«НА ХЕРСОНЩИНІ Я СВОЮ ДОЛЮ ЗУСТРИЛА»

Південь України свого часу для багатьох волинян став немовби другою малою батьківщиною. Іхали молоді люди на сезонні роботи, а, траплялося, там сім'ї створювали, обживалися. У Валентини Іларіонівни трохи по-іншому складалася доля, але все одно так, що зовсім юною покинула вона своє рідне село.

– Закінчивши вісім класів у Красці, – пригадує жінка вже далеке минуле, – ми ще з одною землячкою вступили на дошкільний відділ Володимир-Волинського педагогічного училища. А то ж був Союз – маючи диплом, скерування можна було отримати навіть і в якусь іншу республіку. Багатьох направляли на Південь України, де, мабуть, краще була розвинута мережа дитячих садків. Мені дісталася Херсонська область.

Приїхала волинянка в село Роздольне, яке сповна відповідало своїй назві, – велике, гарне, на березі Джарилгацької затоки. Тут був коліс панський маєток Фальц-Фейнів, від якого залишився парк – пам'ятка садово-паркового мистецтва.

Валентина працювала вихователем у дитячому садочку. А що гарний голос мала, то ще й вокаль-

23 лютого 2022 року була гарна прогулянка з онуком, а вранці наступного дня почалася війна.

Валентина Іларіонівна поїхала в Миколаїв, де син Геннадій живе із сім'єю.

– Із сином не побачилася – він був у плаванні, бо така в нього робота. Але ж невістка, маленький онук, за яким скучила, – на місці. Я ж на пенсії – вдома ніщо мене не тримає. Тут могла й відпочити, й допомогти по хазяйству. 26 лютого, в суботу, мала повертатися додому. 23-го ми з онуком Назаром гуляли на березі річки. Був гарний, майже весняний день – такий же й настрої. А в четвер зранку найменший син Володимир, який живе в Роздольному, зателефонував і сказав, що почалася війна. Від нашого ж села – сорок кілометрів до Криму. На админкордоні – селища Чаплинка, Каланчак. Вони були в першій дні зайняті. Невдовзі російські війська хазяйнували і в нас.

Одне слово, Валентині Іларіонівні вже небезпечно було повер-

Валентина Іллічова: «Із сестрою приготували ми кутю на Святвечір, але не така солодка вона була, як у мирний час».

телефону дали. То й був найкращий варіант – на Волинь я добиралася з волонтерами. 6 травня вирушила в дорогу. Одні добрі люди до міста Хмельницького довели, другі – до Тернополя.

А вже звідти й до Ковеля недалеко, до того рідного села, де живе сестра Тетяна.

Коли сусіди – ближчі й далші – почули, що вона у Красці, то зразу почали нести якісь продукти, картоплю, бо «то ж Валя з Херсонщини приїхала».

«НАЙБІЛЬША МОЯ МРІЯ – ПОВЕРНУТИСЯ У ВЛАСНУ ХАТУ»

– На щастя, рашистів я не бачила, – каже Валентина Іларіонівна, – але від рідні знаю, як то живеться в окупації. Мій найменший син Володимир із сім'єю довго залишався в Роздольному – з трьома дітьми йому непросторо було зриватися з обжитого місця й їхати невідь-куди. Все надіявся на звільнення села. Але коли дійшло до того, що окупанти могли мобілізувати й кинути на війну проти своїх, українців, то вже не роздумував.

28 вересня Володимир виїхав з тимчасово окупованої території – добрався у Польщу через росію. Й дотепер живе із сім'єю неподалік міста Бидгощ. Удома до війни він, за словами жінки, тепличним господарством займався: вирощував овочі й здавав на оптовий ринок, на якому вже вся Україна закуплялася. І на Волині їли херсонські помідори, перець... А торік навесні довелося викидати на смітніш урожай редиски. Війна, одне слово, поставила бізнес на паузу. Та що там бізнес – вона долі людські поламала, скільки життів забрала!

– Як мама жила, – розповідає Валентина Іларіонівна, – то я кожного року старалася приїхати в свою Краску. І найчастіше це гостювання приурочувала до Новорічно-Різдвяних свят. У цьому році я теж тут їла кутю, яку із сестрою приготували. Але, як мовиться, не така вона солодка – не було тої радості, як у мирний час. Найбільша моя мрія – повернутися в Роздольне, в свою хату. Це ж уже скоро рік, як покинула її... ■

АртБарикада

Його картини рятують життя дітям

Нещодавно два полотна шістнадцятирічного жителя Литовезької громади Володимирського району Артема Щуцького – «Ангел Ізюма» та «Хутір» – стояли поряд із боксерськими рукавицями з автографами братів Кличків, журналом Times із підписом Залужного, сукнями Andre Tan, прапором «Азова» на престижному благодійному аукціоні в Grand Hotel Wien у Відні (Австрія)

Алла ЛІСОВА

На картині «Ангел Ізюма», намальованій олійними фарбами на полотні, зображена жінка, яка пережила страшний біль втрати близьких, рідних. Війна понівечила красу її обличчя, зруйнувала минуле, пов'язане з найдорожчими. Але вона не знищила жаги до Перемоги, тому свічка в руках – своєрідний оберег для захисту живих і збереження пам'яті про загиблих. Друга робота, «Хутір», – це бачення юним автором краси українського села, яка увірвала в себе спокій, предковічні традиції, та водночас висловлення ніжної любові до малої батьківщини, де виріс.

Кошти, виручені з продажу картин (обидвох лотів), Артем спрямував на допомогу дітям, які постраждали внаслідок війни в Україні. Усю суму, зібрану на цьому аукціоні, передали для придбання медичної апаратури в клініку Охматдит.

Теми його робіт різноманітні: портрети, натюрморти, пейзажі. Артемові односельчани мали можливість милуватися оновленою автобусною зупинкою, де юний митець на фоні сходу сонця зобразив корабель.

Хлопець виріс у мальовничому селі Заболотці, куди сім'я переїхала з Нововолинська. Змалку любив образотворче мистецтво, і це захоплення посилювалося під час навчання в школі. Спочатку Артем працював звичайними олівцями, потім узявся за фарби. Він ніколи не навчався у художній школі, але, очевидно, вроджений талант допомагає творити, каже його мама, пані Оксана. Вона зазначає, що син завжди був дуже чутливим до чужого горя, всі трагедії, які відбуваються в Україні, його дуже ранили, а свої емоції він википує через малювання.

Тому й зрозуміло, що в картинах вразливого юнака останнім часом домінує тема війни. Тим більше, що зараз рідну землю від окупантів захищає його найстарший брат Рустам, який замінив йому батька і є прикладом муж-

Артем Щуцький уміє бачити прекрасне в усьому.

ності і відваги. Пишається Артем і середульшим братом Ельдаром, який працює в столиці й дуже його підтримує.

Хлопець каже, що любить поезію нашої славної землячки Лесі

Кожна робота юного художника заворує.

Картини Артема, які виставлялися на аукціоні у Відні.

Українки, намалював її портрет. Також заворує глибиною створеного образу картина «Світло для Світлани», присвячена волонтерці Світлані Гаврилівні із Херсона. Ранило у саме серце одне з його останніх полотен – «Буча». Зі стражденного обличчя людини складно визначити її стать. Але автор каже, що насилля не має роду...

Він вступив у коледж перукарського мистецтва. А ще, як творча натура, вже навіть встиг знятися у кінофільмі «Я же батя» поряд із такими відомим актором, як Анатолій Хостіков.

Жителі Литовезької територіальної громади дуже гордіятися своїм молодим, але таким талановитим земляком, його патріо-

Він ніколи не навчався у художній школі, але, очевидно, вроджений талант допомагає творити

В кожну зі своїх картин юний митець вкладає глибокий сюжет, про неї може розповідати багато – від задуму й до реалізованої ідеї. Чимало з них хлопець передав на благодійні аукціони.

Артем завжди вмів тонко, не по роках, підмітити навколишню красу. Тому після закінчення 9 класів обрав для себе професію, аби, як мовить сам, змінювати світ на краще через зовнішність людей.

Зі стражденного обличчя людини складно визначити її стать. Але автор каже, що насилля не має роду...

«Ангел Ізюма»

Ніхто, крім тебе

Вони одружилися в 1961 році й пройшли у парі до золотого ювілею.

Роман про кохання свого життя пан Євген розпочав писати 60 років тому

Про любов лучан Ольги та Євгена Філіпчуків, яке в кінці 2021-го потрапило в «Книгу рекордів України», тепер може прочитати кожен, хто візьме до рук книжку «Нехай розкажуть листи», написану на основі їхніх студентських листів

Катерина ЗУБЧУК

«А Я ЛЮБЛЮ, А Я ЛЮБЛЮ, ЛЮБЛЮ, ЯК В ЮНОСТІ!»

Рік тому ми зустрілися із Євгеном Олександровичем, як і домовилися, в його оселі, де ще можна відчути ту атмосферу, якою наповнювали її двоє люблячих сердець, що були разом у радості й горі майже шістдесят літ – «аж поки смерть не розлучила». На той час минуло уже три роки, як чоловік овдовів. «Буквально в мене на руках померла Оля», – говорив він, пригадуючи останній день дружини...

Господар запропонував насамперед невеличку екскурсію квартирою, ніби вгадавши, що мені хочеться побачити окремі деталі й зрозуміти, яким було життя Філіпчуків – чим вони дорожили, що цінували. Тут усе так,

вуть в осінній хмурості, А я люблю, а я люблю, Люблю, як в юності!» І, звичайно, була можливість побачити уже поживкві від часу 142 листи, в яких на 427 аркушах зі шкільного зошита 781 раз трапляється слово «любов», завдяки чому кохання лучан і потрапило на сторінки «Книги рекордів України», – у грудні 2021 року Євген Філіпчук удостоївся престижного диплома. Написані вони були впродовж одного навчального року, коли Євген Олександрович (тоді юний Євген) був студентом Харківського гірничого інституту, а в шахтарському місті Ново-волинську, яке тільки-но розбудовувалося, на нього чекала кохана Ольга.

За дослідження цих листів чоловік узявся тоді, як не стало дружини. І це був, як говорив, лише перший крок у його планах. Бо вже тоді він працю-

Читала й ніби зустрілася зі своєю юністю. Знайшла листи свого чоловіка, написані в 1965 році, – й по щоках котилися сльози.

судячи з почутого, як було при дружині. Зокрема, багато книг і фотознімків. Ось – світлина з весілля, де наречені такі молоді й гарні. А на іншій – їхній рубіновий ювілей: минуло сорок років, а велика любов так само з ними – у шаслих усмішках, у тому, як вони тішаться, тримаючи в руках лебедів, що здавна символізують подружню вірність (доля дарувала їм і щастя відзначити у парі й золотий ювілей). І нарешті дуже пам'ятний для Євгена Олександровича, як він сам каже, знімок, котрий нагадує про їхню дивовижну подорож у Фінляндію, а звідти – поромом у Швецію. Це був 2013 рік. Жовтнева пора з її барвами – все так, як на той час і у їхньому житті, що мимоволі нагадує слова із пісні «Осіннє золото»: «Літа на зиму повернули, Пли-

вав над книжкою «Нехай розкажуть листи» з думкою, що не випадково ж його кохана підсвідомо зберігала їхню листування все життя. У цьому виданні, як мав намір, уривки з написаного ним і дружиною в юності буде «зшито» спогадами про найцікавіші моменти з їхнього подружнього шляху. І ось автобіографічний роман вийшов друком.

«ТАКІ ЧУДЕСА МОЖЕ ТВОРИТИ КНИГА, НАПИСАНА З ЛЮБОВ'Ю...»

Він присвячений дружині («моїй небесній любові, берегині моєї, яка повсякчас і нині вимолює у Бога спокій душі моєї, з почуттям провини і подяки»), без листів якої, вважає, ця книжка ніколи б не була написана. «Пам'ятаєте, колись, як плин часу, у своїй книзі він вивів формулу їхнього з дружиною кохання, в основі якого – вірність, щирість. А «без цих двох фундаментальних чеснот (або без однієї з них) раніше чи пізніше любов розбивається об каміння побуту». ■

Газета «Волинь»:
84-й рік довіри читачів
Наші передплатні індекси:
30 000, 60 306 (Волинська область);
97 847 (Рівненська область); 61 136 (інші області України).

Ваша передплата — це інформаційні снаряди по путіну!

Герої нашого часу**«Якби мені назад ногу, то був би на фронті»**

Закінчення. Початок на с. 1

Оксана КОВАЛЕНКО

Там, на передовій, не було когось, хто не боявся. Був звіриний страх – оте шосте чуття, коли ти ще не бачиш небезпеки, але все задалегідь продумаєш, бо на кону стоїть не сто гривень, а життя. Перший місяць особливо був складний, але мусово було ту роботу зробити. І я своїм солдатам казав: «Пацани, живіть так, щоб вам не гидко було глянути на себе, коли бриєтесь, і оцінити свої слова, сказані своїй дитині, коли будете вчити її мужності, мудрості і чесності». Не хочу здаватися сталевим, хоробрим, але, напевне, я б ту частину життя прожив би так само. І мені хочеться залишити своїй дитині як мінімум добре ім'я. Щоб вона казала: «Мій батько був мужчина, а не втік у Польщу».

– **До Різдва ви казали, що повернетесь у стрій.**

– Я вже близько до своєї цілі. Військова частина направила мене на військово-лікарську комісію, щоб встановили поранення як факт. Мене вважають непридатним до подальшої служби, але, оскільки я маю бажання продовжувати службу, і командир бригади підтвердив, що йому такий офіцер потрібний у військовій частині, залишаюся служити. Правда, не на «бойових» посадах. Вважаю, хай на посаді інструктора хоча би частку тих практичних знань і навиків передам хлопцям – і завдяки цьому хай навіть один скористається ними, зможе зберегти своє життя, – то буде дуже добре. Мені здається, що зараз зняти форму, погони й перейти на цивільну професію – то надто просто. Не тепер.

«**Мені зараз опустити носа – означає зганьбити тих, кого немає в живих. Вони лежать у землі, а я ходжу. Так, на протезі, так, щось десь болить. Не можу собі дозволити гнівити Бога, бо з тієї ситуації, в якій опинився, я вишкрябався.**»

Якщо відверто, якби мені назад ногу, то був би на фронті. Мене не злякав ніякий біль. Просто я вже пересуватися не можу по пересічній місцевості, як раніше. Плюс треба дотримуватися певних норм гігієни, пов'язаних із носінням протеза.

– **Ваш молодший брат у фейсбуці поширив допис, що ви мали проблеми із протезуванням. Йшлося, що ви постраждали через дії міської влади Володимира й самого мера, які скерували вас на протезування у лікарню німецького міста-партнера й залишили напризволяще, коли з'ясувалося, що не туди. Прокоментуйте це?**

Ігор із земляком, воїном-інтернаціоналістом **Вадимом Деркачем.**

– Я отримав негативний урок. У Мінборони є програма щодо протезування за кордоном, і мені пропонували нею скористатися, але мерія запропонувала інший шлях. Особисто Ігор Анатолійович Пальонка казав мені:

«Ти наш, Ігоре, наш містянин. Все буде добре». Я думав, що все-таки своя сорочка ближче до тіла... Якщо сказати коротко, то він – негідник. У Цвікаю з'ясувалося, що я потрапив у звичайну районну лікарню. Медики, які мали би протезувати, навпаки сказали, що в мене дуже хороший протез. А я мусив пояснювати через перекладача: «Друже, у нас, в Україні, такий називають навчально-тренувальним, а не хорошим». А потім ще й прийшов

лікар зі Львівщини, який підтвердив, що мене не туди скерували. Я зв'язався з міською владою, і мені сказали, щоб я потерпів ще трохи, поки не передадуть гуманітарку, ліжка для геріатричного будинку. Навіть не на фронт. Я не цукровий, але я терпів на фронті, в госпіталях 24/7, бо ж розумієте, що знеболовальної не можна вживати безперервно, щоб не звикати до них. В ім'я чого я мав терпіти там? Я так і сказав, що ви не поважаєте той тяжкий труд, який робиться, що ви й ваші рідні в цей час м'яко спали й солодко їли... А то мені передають, що я невдячний. Тож я взяв виписку в німецького лікаря

Військовий вважає, що мусить цінувати життя, у якому стільки хороших людей.

і знайшов людину, яка допомогла мені повернутися додому.

«**Я КАЙФУЮ ВІД КОЖНОГО ДНЯ»**

– **То ви маєте нормальний протез?**

– Мені допоміг Олександр Охріменко, командир 14-ї ОМБр. Допоміг, бо він прекрасна людина. Сконтактував із вінницьким підприємством, яке виробляє протези з іноземних деталей (з Ісландії, навіть не німецьких). Якщо з водінням порівняти, то це – якби ви їздили на Фольксвагені й пересіли на Мерседес преміум класу.

– **Як ви зараз почуваетесь?**

– Бог є на небі. Я кайфую від життя. Переоцінка цінностей. Ми ж були і на Донбасі, але там була зовсім інша війна. Маю побратима, який казав: «Командире, ми думали, що найстрашніше на Савур-Могили і в Донецькому аеропорту, але там нам ракети й авіабомби не прилітали цілодобово». Тож я живу трішки повільніше, ніж жив. Мій друг, який загинув уже, мав 53 роки, казав: «Знаєш, Ігоре, чим скоріше живеш, тим швидше старієш. От зараз обернувся – як я жив? І сім'я ж є. А життя як спалах». Казав мені, щоб я не спішив. Зараз є можливість із сім'єю побути, донечка росте. В перший клас пішла. Я ж не бачив, ані як вона перші кроки зробила, ні як перші слова сказала: постійно то по закордонах був, то на Сході... Я в протезувальному бачив, як хлопці поопускали носи: «Як же жити далі?». То кажу: «Заїдь на кладовище – скільки там прапорів... Хлопці, які там лежать, їхні сім'ї, все віддали б, аби бути на твоєму місці».

– **Зараз стільки важких боїв. І у нас, волинян, є вічна, здається, тема про наступ із білорусі. Що ви,**

пане Ігоре, думаєте про цю стадію війни й про «сусідів»? Що порадите нам, цивільним?

– Ви особисто як людина нічого не зміните. Те, що цю ситуацію багато разів проаналізовано, зроблено висновки, – це факт. Маю на увазі командування ЗСУ, Головне управління розвідки і державну владу. Як мінімум – усе підготовлено, як максимум – усі можливі напрямки під вогневим контролем. Неочікуваності не буде. Щодо ударів з повітря, ви ж чули про іноземні протиповітряні комплекси «Патріот»? Вони ж не просто так сюди приїхали. Тим більше можуть працювати і з землі по повітряних цілях, і по наземних. І якщо білорусь на початках не вклинилася у війну (маю на увазі – своїми силами й засобами армії), коли ще діяв міф, що російська армія – це щось, то чим далі на шляху до нашої Перемоги, тим менше шансів, що вони долучаться: Лукашенко ж розуміє, що в іншому випадку вже не зможе назвати себе заручником ситуації, багатостраждальною вівцею, бо підпише собі смертний вирок. А що робити? Читати цікаві книжки, любити чоловіків, жінок, дітей і молити Бога, щоб наступний день був і був кращим за попередній.

«**Я ЖИВУ!»**

– **Де ви шукаєте силу для життя у своїх нових умовах?**

– Мені зараз опустити носа – означає зганьбити тих, кого немає в живих. Вони лежать у землі, а я ходжу. Так, на протезі, так, щось десь болить. Не можу собі дозволити гнівити Бога, бо з тієї ситуації, в якій опинився, я вишкрябався (я ж таки не стік кров'ю і ще потрапив до хорошого хірурга, який витягнув мене з того світу: ніхто ж не хотів брати на себе потенційну смерть, відбиток ще одного хреста). Я живу! А тепер – от у мене дитина, мов дзвіночок, молода красива дружина, батьки, брати. Що ще хотіти?! Ще я читаю. Відволікає від дурних думок. Мені дружина на День Збройних сил подарувала 4 томи «Шерлока Холмса». До того читав «Вони боролися за волю України» (про УПА, підпілля), «Майн кампф» («Моя боротьба»), читав «Моє життя» Голди Меір.

– **Які будете плани?**

– Перший – це жити. Другий – забезпечити достойне майбутнє своїм дітям. Щоб вони не бачили того, що пережили ми. Хочу, щоб моя дитина мала все, але знала, звідки воно береться, й цінувала те. Не так, як у дітей мажорів... Вірю, що моя донька (можливо, в мене ще діти будуть) йтиме по місту в мирній нормальній державі й знатиме, що її батько вніс у це свою частинку. І я б хотів би ще побачити ті часи, коли ми будемо жити не гірше, ніж поляки, – щоб у нас була сильна держава. Ну і хоча б на пенсію піти майором, бо зараз я старший лейтенант. То якось соромно, бо батько – підполковник поліції, брат – капітан, офіцер громади, а я? (Ми з Богданом – двійнята, він на 10 хвилин старший, маю ще молодшого – він травматолог, а мама наша – педагог)... Все буде добре, згадаєте мої слова. Просто треба потерпіти. ■

Вітаємо!

23 січня відсвяткувала золотий ювілей гарна, мудра жінка, чуйна, уважна лікарка Волинської обласної клінічної лікарні, найдорожча матуся, любляча донька і сестра **Лілія Леонтіївна БУРДА.**

Від усієї душі бажаємо довголіття, сімейного благополуччя і гармонії, зігріваючого тепла людської вдячності і поваги, доброти і підтримки рідних та друзів. Хай міцним буде здоров'я і легко долаються життєві труднощі.

Неси по житті милу усмішку і хороший настрій, будь успішною й щасливою під мирним небом України.

Нехай тебе рятує Божа Мати
Від злих людей і різних бід,
Хай Господь Бог здоров'я посилає,
Щоб в радості прожила сотню літ.
Нехай волошками цвітуть весняні ранки,
Нехай здійсняться тисячі бажань,
Щоб доля дарувала тільки щастя,
Ні грама бід, ні крапельки страждань.

**З любов'ю, повагою та вдячністю
Діма, Назар, Антон, Іра
і свекруха Нонна Михайлівна.**

**Блоки від виробника
СТІНОВИЙ БЛОК**

з діном – 20x20x40	без діна – 20x20x40
-----------------------	------------------------

ПЕРЕСТІНОЧНИЙ БЛОК
20x10x40
20x12x40

ОПАЛУБНИЙ БЛОК
20x30x40; 20x20x40

**066 897-96-96
067 116-11-44**

**ПРОДАЮ
ПИЛОМАТЕРІАЛИ**

(є у наявності, а також на замовлення): балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні. Вироби з дерева на замовлення (туалети, альтанки та інше). Доставка.

Тел.: 0991813332, 0976492371.

**ТІЛЬКИ ОДИН ДЕНЬ
29 січня о 9.00
HARVARD MEDICAL
КИЇВ
ЦЕНТР НІМЕЦЬКОГО
ОБЛАДНАННЯ**

**УСУВАЄ БЕЗ ОПЕРАЦІЇ
проколу, болю, лазера,
скальпеля аденоми передміхурової залози, з катеторами, болями, сечовипускання з кров'ю, каміння в нирках, жовчному і сечовому міхурах, зоб, міому, остеопороз, полікістоз нирок, псоріаз, болі у хребті, суглобах, цукровий діабет, приступи бронхоастми і шум у голові одразу на сеансі, алергію, слух, після інсульту, потенцію**

harvardmedical.com.ua

ТІЛЬКИ З ГАРАНТІЄЮ І БЕЗ РЕЦИДИВІВ

Не потрібно лежати в лікарні в умовах пандемії
**Луцьк, готель «Профспілковий»,
просп. Відродження, 24, конференц-зал**
Вартість і запис за тел. **063-643-3094**
Консультація 400 грн, знижка 50%
ТІЛЬКИ 29 січня о 9.00

Самолікування шкодить вашому здоров'ю.
Ліцензія МОЗ № АЕ 638497 від 26.03.2015 р.

■ **Усе для фронту, усе для Перемоги!**

З колядою від хати до хати – і назбирали 30 тисяч для солдатів!

Уже стихли в українських селах та містах милозвучні щедрівки й колядки. Через війну звучали вони цьогоріч із відлунням великого смутку за миром, захисниками, які воюють на фронтах, за тими, хто вже ніколи не повернеться додому... Люди славили народження Божого Сина, благуючи в Нього миру рідній Україні. Наколядовані гроші несли не до церкви, як зазвичай, а до волонтерів

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Учи не найменшому в Мар'янівській територіальній громаді селі Ржищів, що на Горохівщині, зробити таким чином свій черговий внесок у Перемогу вирішила молодь.

«У Ржищеві, як і всюди на Західній Україні, колядок, щедрівок й посівалок дітей вчать, щойно вони починають говорити.»

Олена Притулюк і Людмила Шевчик живуть з тривогою ще з 2014 року, відколи Україну пішов боронити їхній батько Володимир Євгенович Притулюк. Відтоді вони, рідні сестри, не перестають волонтерити й кличуть односельчан готувати на фронт

Фото Марії СЕМЕНЮК.

Таким активним товариством сільські аматори із Ржищова неодмінно заспівають найгарнішу пісню на честь Перемоги України.

смаколики, плести маскувальні сітки...

На їхню пропозицію поколядувати на підтримку наших захисників співучий гурт організувався протягом кількох годин. Найпершою сестер підтримала Любов Семенюк, дружина 24-річного воїна Сергія Семенюка (пані Люба й Сергієві батьки Марія й Володимир оберігають молитвами свого найріднішого), який на війні з першого її дня. Пройшов вогненними дорогами від Миколаєва до Херсона, й уже п'ять тижнів боронить легендарний Бахмут.

На хорошу справу зголосилися Олександр Шевчик, Вікторія Симчук, Василь Гашинський, Максим

Притулюк, Катерина Катана, Оріся Проць, Роман Сцьольний, вік яких – від 20 до 25 років, і 14-літня Юлія Ярошук. Усі вони зросли на чудових українських звичаях і традиціях. У Ржищеві, як і всюди на Західній Україні, колядок, щедрівок й посівалок дітей вчать, щойно вони починають говорити. Тому вистачило однієї репетиції, щоб спів сільських аматорів до сліз зворушив їхніх односельців.

... Невтомно ходили від хати до хати. Цього разу колядники зібрали на допомогу ЗСУ 30735 гривень. Гроші відвезли у Горохів координатору волонтерського руху Горохівської громадської організації «Спілка учасників АТО «Цит»» Віталієві Гладуну. ■

■ **Пульс тижня**

Судитимуть пенсіонера, який наводив ракети на Рівне

Рівненська обласна прокуратура скерувала до суду обвинувальний акт щодо 63-річного рівнянина. Йому інкримінують поширення інформації про переміщення або розташування підрозділів Збройних сил України

Оксана СКРИПАЛЬ

Досудовим розслідуванням встановлено, що чоловік уже після початку повномасштабного вторгнення РФ створив та адміністрував антиукраїнський Telegram-канал. У ньому він неодноразово виправдовував та глорифікував збройну агресію російської федерації проти України. Крім того, обвинувачений розповсюджував дані про місця дислокації підрозділів ЗСУ та Сил територіальної оборони із закликами до нанесення по них ракетних ударів.

Під час санкціонованого обшуку вдома у рівнянина вилучили набої та засоби зв'язку, які він використовував у своїй протиправній діяльності.

Обвинувачений наразі перебуває під вартою. За ініціативою прокуратури та на підставі рішення суду Telegram-канал заблоковано. ■

Поліцейські спіймали водія із... 90 бутлями спирту

Зразки спиртовмісної рідини у рамках кримінального провадження скеровуватимуть на експертизу

Інна НОВИК

У селі Здовбиця Рівненського району правоохоронці зупинили автомобіль Mercedes-Benz Sprinter під керуванням 43-річного жителя Тернопільщини.

Під час огляду буса виявили в багажному відділенні скляні 10-літрові ємності із рідиною з різким запахом спирту.

Зі слів водія, таких бутлів в авто — близько 90, а він прямував із Тернополя у село Копиткове Здолбунівського району. Давати письмові пояснення чоловік відмовився.

Слідчі внесли відомості до ЄРДР за частиною 1 статті 204 (незаконне транспортування підкацизних товарів з метою збуту) КК України.

Транспортний засіб вилучено. ■

Поселилася на сходах біля квартири ексчоловіка

Незвична ситуація склалася у багатопверхівці на вулиці Євгена Коновальця у Рівному

Влад НОВИНСЬКИЙ

Від осені жінка облаштувала собі житло на сходах 10 поверху будинку, повідомляє «Рівне вечірне».

Тут у неї – кухня, передпокій та вбиральня. – Вона стягує собі речі та продукти. Їжа часом псується та погано пахне. Жінка ночує на сходах і тут же справляє свої потреби, – розповідає голова ОСББ Любов Колбасюк.

Ексдружина змушена жити у під'їзді, бо їй більше нікуди подітися. Після розлучення з чоловіком вона виписалася із його квартири. Сама зараз неспроможна винаймати житло, бо ніде не працює.

Колишній чоловік жінки розповів, що вони розлучені вже 1,5 року.

Мешканці будинку просять відповідні служби допомогти нещасній. Однак там запевняють, що хотіли це зробити, але вона відмовляється. ■

П'яний за кермом на смерть збив жінку та втік

ДТП сталася у селищі Шацьк Ковельського району

Сергій ВИШЕНЬКА

Водій наїхав на велосипедистку та залишив місце пригоди. Постраждала від отриманих травм померла у кареті «швидкої». Її особу встановили – це 58-річна місцева мешканка.

Поліцейські вилучили велосипед із механічними пошкодженнями та деталі авто, яке збило потерпілу. Таким чином правоохоронці з'ясували, що машина винуватця аварії пофарбована у два кольори, а згодом місцеві жителі вказали на чоловіка, який мав такий транспортний засіб.

Уже за три години призвідника аварії, 35-річного місцевого мешканця, затримали. Виявилось, що він був за кермом у стані алкогольного сп'яніння.

Нині порушник перебуває під вартою. ■

Погляд

Алла ЛІСОВА,
редакторка відділу
економіки газети «Волинь»

«Буде тобі, враже, як Залужний скаже»

Печаль тісно вплелася в цьогорічні Новорічно-Різдвяні свята. Тільки за неповний місяць 2023 року Нововолинська громада похоронила п'ятьох Героїв. А загалом полеглих воїнів вже більше 60...

10 година ранку. Проспектом Дружби рухається траурний кортеж. По обидві сторони дороги стали на коліна у скорботному мовчанні нововолинці. Віддають останню шану загиблим...

А вже через пів години зустрічаємо артистів із колядкою: «А четвертий празник – наша Перемога! Ой радуйся, Україно, ЗСУ переможе!»

Таким побажанням доповнили добре відому різдвяну пісню учасники зразкового вокального ансамблю «Паросток» Нововолинського центру дитячої та юнацької творчості, які завітали в міську раду. А коли співали про нескорений Бахмут, у присутніх на очах з'явилися сльози. Кажуть: які часи – такі й колядки.

Нові куплети цьогорічних колядок започаткував відеоблогер Олексій Коваленко (псевдо Тайлер Андерсон), який написав у Twitter: «Коляд, коляд, колядниця, дайте трохи зарядиться», «Колядувати цьогоріч будемо з повербанками». Після того в коментарях українці почали пропонувати свої варіанти співанок, де для підтримки духу влучно іронізували з труднощів, пов'язаних із вимиканням світла, з необхідністю заряджати свої гаджети та просто погрітися. Так з'явилися оригінальні різдвяні строфи.

Коляд, коляд, коляда! Холод взимку не біда.
Двері швидше відчиніть, генератор запустіть!
Генератора замало, дайте, дядьку, на соляру.

Можна хвилюк зарядиться. І Притулі гривень тридцять...

Повербанк цей ваш потужний, прямо сильний, як Залужний.

Придумали й такі, що пов'язані з темою війни й використанням зброї нашими військовими: Вірю сильно в ЗСУ, шлю підтримку їм усю!
Щоб летіло і зривалось, ворогам щоб всім дісталось!

Повітряна тривога перейди до Таганрога,
До Москви та Курська, Самари й Іркутська.
Буде тобі, враже, як Залужний скаже!

Українці завжди навіть проблеми та біди уміло перетворювали на жарти, які допомагали пройти найтемніші часи. Як це було під час боротьби з німецькою, а потім – радянською окупацією, так і зараз, під час війни за свою незалежність.

Досі збереглися колядки, в тому числі й повстанські, які таємно співали 80 років тому. Одну з них згадала під час інтерв'ю ув'язнена сталінських таборів нововолинчанка Ганна Артишук:

Сумний Святий вечір в сорок шостім році,
По всій нашій Україні плач на кожному кроці.
Села руйнували, по тюрмах саджали,
Так московії катюги Україну мордували.

В архівах львівського музею «Тюрма на Лонцького» збереглася збірка колядок, у яких прославляють УПА й осуджують сталіна. А от Степан Бандера оспівується як заступник України, її ангел-охоронець.

У багатьох колядках – ніби про наше сьогоднішнє: Бахмут і Маріуполь, Луганськ і Херсон. Імовірно, за кілька років вони теж стануть невід'ємною частиною різдвяного фольклору. І найголовніше: в кожній із них будь-якого періоду – віра, що українці переможуть свого вічного ворога – росіян.

Колядую, колядую, Перемогу нашу чую!
Оживе хай вся земля без сусіда-москаля!
Знов розквітне Україна – сильна, вільна і єдина!
А як є віра, то неодмінно буде й Перемога! ■

■ **Тільки факт**

5 мільйонів євро та 50% від можливого майбутнього продажу гравця – за таку суму лідер ківського «Динамо» Віктор Циганков (на фото) став гравцем іспанської «Жирони». Контракт 25-літнього півзахисника національної збірної України розрахований до 2027 року.

фото: is.sports.gromafc.com

■ Редакційний щоденник

Чому з українськими «фашистами» росіянам явно не пощастило

Чим переймалася і з чого дивувалася впродовж останнього часу редакторка відділу освіти й культури газети «Волинь» Оксана КОВАЛЕНКО

...ТИМ, ЯК ВІЙНА ЗМІЦНИЛА НАШУ СИСТЕМУ ЦІННОСТЕЙ

І раніше родина в нашій, українській, шкалі цінностей була на чільному місці. Однак багато хто до пуття не усвідомлював, наскільки вона насправді важлива для кожного з нас. Тепер же, коли росіяни нахабно присвоїли собі право розпоряджатися долями наших людей, ми навчилися ставитися до життя інакше. Про «завтра» ми стали думати зазвичай завтра, а «сьогодні» враз стає прекрасним, якщо воно без трагічних звісток з війни, без тривоги (з лютого 2022-го мусимо уточнювати, що мова не про дрібні тривоги на кшталт «не було світла» чи «підгоріли котлети»).

«Знаєш, раніше ми з чоловіком дорікали одне одному за різні дрібниці, шпинали дітей, – зауважила знайома. – А тепер якось прийшло розуміння, що це все такі дурниці! Головне, що ми живі, є одне в одного й маємо дім. Ми стали іншими!». Ще одна жінка розповіла, як після серйозної родинної сварки, що обернулася багатолітньою мовчанкою між двома гілками роду, вони з чоловіком найняли машину й поїхали в далеке село миритися. Вийшло так, що горшки побили батьки, а шукати порозуміння поїхали діти. І були сльози, і запізніле (але таки вчасне) усвідомлення, що причина сварки не варта була виїденого яйця, і щасливе відчуття «як добре, якщо все добре».

...ЯК МИ ВИБОРЮЄМО ДЛЯ СВОЇХ ДІТЕЙ ПРАВО НА ОСВІТУ

Мене дуже вражають теперішні новини про відкриття у волинських грома-

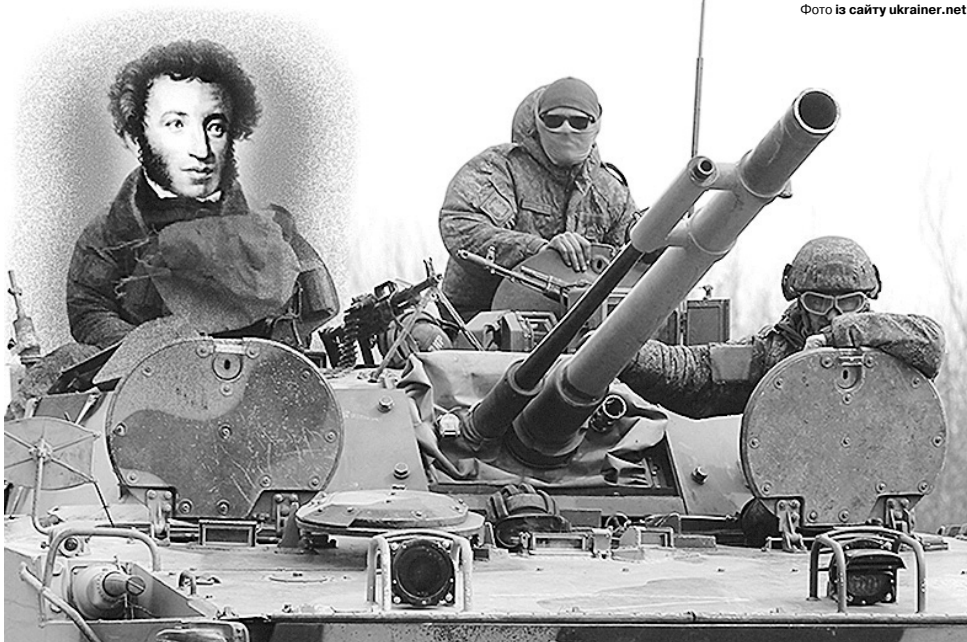

Фото із сайту ukrainer.net.

«Люди, які в Бучі ґвалтували 11-літнього хлопчика, прив'язавши його маму до стільця, щоб дивилась, – це і є герої прекрасної російської літератури: звичайні росіяни, ті самі, що й сто, і двісті років тому. Ця література так само причетна до того, якими вони виростили», – такий висновок зробила відома письменниця Оксана Забужко. І не заперечити!

дах дитсадочків і шкіл. (Не нових, а тих, де змогли облаштувати укриття). Хто б міг подумати, що наша газета буде розповідати таке у грудні, січні, ще пізніше та ще й неказанно радіти, що навчальні заклади таки «запускають», що діти багатимуть одне одного й зможуть спілкуватися не тільки в телефонному режимі. Ось і моя донька стала ходити до школи

ЗМІ торік навесні, українські школярі, які навчаються під час війни, менше зароблятимуть, коли виростуть. Звісно ж, матимуть гірший рівень знань, аніж їхні ровесники по світу. Чесно кажучи, найбільше мене зачіпає навіть не те, що соціологи за кордоном на третьому місяці повномасштабної війни швиденько порухували рівень заробітків наших дітей у

«Час вимірюється не годинами – вимірюється теплом і надією». І перше, й друге тримає нас тепер.

аж тепер, у січні, і я так радію, бо її життя наповнилося рухом й усім іншим, що раніше було звичайним, а тепер неймовірним... Ношуся з цифрою, яка викликає в мене злість уже понад пів року: 10% – саме на стільки, написали іноземні

майбутньому, а той факт, як швидко таке «кидається» на калькулятор. До цих пір хочеться крикнути, що їхнім терезам місце на смітнику. Бо наші діти, учителі, вихователі й педагоги – найкрутіші в світі волонтери, вони мають особливе

почуття гумору, здатність співчувати, а про патріотизм годі й казати. Вони матимуть й інші чесноти, які не вміє вирахувати навіть найсучасніший комп'ютер, бо це той же український простір, який поклав на лопатки усіх військових експертів з їхніми прогнозами ще наприкінці лютого-2022. Просто набагато молодший.

...ЯК МОЗОК ВІДКИДАЄ НАВІТЬ НАТЯК НА ТОЛЕРАНТНІСТЬ ДО ВСЬОГО РОСІЙСЬКОГО

Якось нас із домашніми захопила суперечка про Олександра Пушкіна і Євгена Маланюка. Певно, тепер ця тема «спекотна» не в одному українському домі, особливо там, де зібралися різні покоління. «Ну як же не вивчати в школі Пушкіна, коли він так гарно писав?!» – бідкається одна дорога мені людина, яка все життя читає, має чудову пам'ять і відчуття слова, але не чула про такого крутого українського поета й воїна (сотника армії УНР), бо у минулому столітті він був під заборону. «А я хочу, щоб моя дитина у «тисячу п'ятсот разів» більше вчила Маланюка, Стуса й Хвильового. Без Пушкіна можна жити», – наголошує племінник, донецький якого лише чотири. І я пристаю на його бік. Можна було штудіювати вздовж і впоперек красу й глибину «пушкінськава слога» і ні сном ні духом не відати, приміром, про нашого Євгена Маланюка, який писав так, що його ще сто років тому звинувачували – увага! – в «українському фашизмі». Як же не пощастило росіянам з українськими «нацистами»: нас стало набагато більше й нашу винятковість і право на неї настільки оцінили в світі, що тепер не наші патріоти шукатимуть прихистку на чужині, як колись, а росіяни не зможуть його знайти, бо вони убивці й нащадки убивць. Слава Богу, у нас зі спадкоємцями «українських фашистів» усе гаразд: пишаємося, що є кому вручати Шевченківську премію, що чимало нащадків Маланюка, як Артем Чех, змінили клавіатуру на автомати, або, як Сергій Жадан, збирають «словом» на дрони й тепловізори...

Тож шалене бажання мати гіперкомпенсацію рідного замість чужинського в кривавій палітурці втамувати можна, лише б викроїти час. Але на таке шукати його варто, бо, як нещодавно написав той же Жадан, «час вимірюється не годинами – вимірюється теплом і надією». І перше, й друге тримає нас тепер. ■

■ Усміхніться!

Інструктор НАТО — українсько-солдатів:
– Як вам удалося протитанковою ракетною збити літак противника? В інструкції ж записано... | – У якій інструкції?
:):):)
– Миколо, чому ти з дівчиною розлучився?
– У неї сміх якийсь противний. | – Треба ж, я не помічав.
– Ну ти ж при ній не роздягався.
:):):)
Якщо білоруси полізуть, то їм | уже є поганяло – чипси.
:):):)
Потрапляють кацапи на той світ. Думають, усе, відмучились. А там такий Степан Андрійович: | «Доброго вечора, ми з України!»
:):):)
Ніщо так не псує людині настрій, як світло у вікні сусіда. |
|--|--|---|--|---|

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ
E-mail: volyn476@gmail.com
Тел.: (0332) 28-39-32, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 – Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті — **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети».** Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт).** Вартість оголошення про послуги — **80 грн + 20 (за сайт).** Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30).** Вартість оголошення про згубу — **30 грн + 10 (за сайт).** Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

- Продається у Луцьку будинок із усіма зручностями. Є усі господарські споруди, 10 соток землі. Ціна договірна. Тел. 050 98 92 378.
- Куплю будь-яку будівлю з червоної цегли під розбір. Тел.: 067 45 02 527, 050 73 95 444.

АВТОРИНОК

- Продам автомобіль ВАЗ-21099, 2006 р.в., у доброму стані. Тел. 097 44 19 107.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Куплю трактори Т-25, Т-40, МТЗ у будь-якому стані. Можна на запчастини. Розгляну різні варіанти. Тел. 099 61 41 811.
- Продам трактори «Джон Дір», МТЗ-82, причіп 2ПТС-3, плуги 3-корпусні, запчастини до комбайна «Масей Фергусон-31», двигун

новий УД-1, млин, пуско-зарядне. Тел. 067 87 91 404.

- Куплю вітчизняний фрезерний культиватор (бажано пальчиковий або запчастини до нього). Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.
- Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.
- Куплю двигун-барaban, поворотний круг до фуражера, редуктори, вітчизняний фрезерний культиватор (бажано пальчиковий)

і запчастини до нього, інші запчастини до вітчизняної картоплетехніки. Тел. : 068 56 40 474, 050 61 07 082.

РІЗНЕ

- Продам пиломатеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Доставлю. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.
- Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, відсів, щєбінь різних фракцій, цеглу (з доставкою до 10 тонн). Тел. 050 37 81 998.
- Продам жом, торфобрикет, щєбінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.
- Продам жом, торфобрикет, дрова, пісок, щєбінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.
- Продам торфобрикет, дрова рубані (твердої породи), цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), торфобрикет, пісок, щєбінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Надаю послуги мінівантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.
- Продам жом, торфобрикет, цеглу (нову

та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), пісок, щєбінь, відсів, керамзит, цемент, глину, торфокрихту, землю (на вимостку). Вивезу сміття. Доставка автомобілем ЗІЛ (самоскид). Надаю послуги мінівантажувачем «Бобкат». Тел.: 096 80 00 567, 050 72 27 271.

- Продам молоду дійну корову (терміново). Тел. 068 51 43 490.
- Продам корову в Ківерцівському районі. Можна на вибір. Тел. 099 39 49 470.
- Куплю свині домашні, корови, бики, коні. Тел. 098 64 01 110.
- Продам сіно в тюках. Тел. 093 81 10 853.
- Продам настоянку гриба веселка, яка має протипухлинну дію та інші властивості. Тел.: 066 10 73 863, 097 72 59 787.

ПОСЛУГИ

- Надаю послуги з регулювання, ремонту, заміни фурнітури та ущільнювачів металопластикових вікон та дверей (профілактика, огляд) у Луцьку та приміських районах. Тел. 099 03 17 380.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМИ

- Загублений військовий квиток, виданий на ім'я Тимків Микола Миколайович, вважаю недійсним.
- Загублений атестат про середню освіту № Р685509, виданий 17.06.1988 року Ківерцівською середньою школою № 2 на ім'я Дубова Олена Володимирівна, вважаю недійсним.

■ Резонанс

За 10 тисяч доларів допомагав ухилянтам... Через недосвідченість

Медика, якого затримали 12 січня 2023 року під час спроби переправлення у Польщу 48-літнього чоловіка, звільнили з-під варті

Олена КУЧМА

Невропатолог Ковельського МТМО зі спілником виготовляли фальшиві довідки про тимчасову непридатність громадян до військової служби.

Втілити задумане допомагали лікарі зі складу військово-лікарських комісій та айтівці, які фальшували різного роду печатки й довідки.

Під час обшуків в оселях затриманих знайшли майже 29 тисяч доларів США, 2 500 євро, понад 100 тисяч гривень, чисті бланки різних документів, комп'ютерну техніку та мобільні телефони.

Невдовзі зловмисникам повідомили про підозру. Втім, на останньому судовому засіданні лікаря випустили з-під варті. Суд постановив, що організацією злочину займався не він, а інші затримані, які, користуючись недосвідченістю молодого невропатолога, просто використали його для отримання неправдивого документа.

Феміда застосувала до лікаря запобіжний захід – особисте зобов'язання.

До іншого підозрюваного ухвалено тримання під вартою на два місяці. ■

А така сума, вилучена під час затримання, більшості з нас і не снилась...

Фото із сайту пресслужби Волинського прикордонного загону.

«Феміда застосувала до лікаря запобіжний захід – особисте зобов'язання.»

■ Колесо історії

Човен-моноксил із Волині оцінюють європейські експерти

Проект Маневицького краєзнавчого музею Manevitsky boat-monoxyl. Manevichi. Volyn представляє Україну на конкурсі найпрестижнішої європейської премії у сфері культурної спадщини European Heritage Awards / Europa Nostra Awards – 2023, у якому беруть участь 40 країн

Фото із фейсбук-сторінки Петра ХОМИЧА.

Він «приплив» до нас із XIII століття.

Олена ВОЛИНЕЦЬ

«Наш проект «Маневицький човен-моноксил. Маневичі. Волинь. Україна» було подано в категорії збереження та адаптивне повторне використання. В цій категорії приймалися ви-

датні проекти, спрямовані на збереження, регенерацію та адаптацію до нових видів використання культурної спадщини, – поділилася приємною новиною на фейсбук-сторінці директор Маневицького краєзнавчого музею Петро Хомич. – Мені дуже приємно, що нашу зна-

хідку – човен-однодеревку (на фото) – вже оцінюють експерти з різних європейських країн. А це особливо буде актуально після Перемоги, з точки зору розвитку туризму та збереження поняття автентичності». ■

■ Погода

Після свят нарешті прийде зима

Найближчими днями здебільшого триматиметься мінусова температура. Подекуди сніжитиме. За народними прикметами, якщо в ніч на 27 січня на небі буде багато зірок, то незабаром прийде потепління, а якщо мало – хуртовина

За прогнозами українських синоптиків, 27 січня буде хмарно, без опадів. Вітер східний, 3–5 метрів за секунду. Температура повітря вночі – мінус 2, вдень – близько 0. За багаторічними спостереженнями, найтепліше цього дня було у 2002-му – плюс 8, а найхолодніше – 1969-го – мінус 27,7 градуса.

28-го весь день буде хмарно, опадів не прогноують. Вітер північно-східний,

5–7 метрів за секунду. Температура повітря вночі – мінус 2, удень – 1 градус нижче нуля.

29-го збережеться хмарна погода, протягом усього дня йтиме дрібний сніг. Вітер північно-східний, 8–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі – мінус 3 градуси, вдень – мінус 1.

У Рівному 27 січня весь день небо буде вкрите хмарами, без опадів. Температура повітря вночі – мінус 3 градуси, удень – близько 0.

28-го утримається хмарна погода, без опадів. Температура повітря вночі та вдень – близько 2 градусів морозу.

29-го буде хмарно, протягом усього дня йтиме дрібний сніг. Температура повітря вночі – 3 градуси морозу, удень – 1 градус нижче нуля. ■

■ Скуштуйте!

А вам смакує алігаторова груша?

Саме такою є друга (хоч і рідше вживана) назва авокадо. Цей продукт усе частіше можна побачити на полицях наших супермаркетів. Він містить практично весь набір корисних жирних кислот і має багатий вітамінно-мінеральний склад. Завдяки своєму нейтральному смаку цей заморський гість відмінно поєднується практично з усіма продуктами

Найкорисніші плоди можна купити взимку, адже зібрані в цю пору року містять у декілька разів більше корисних жирів і вітамінів.

ГРЕЦЬКИЙ САЛАТ З АВОКАДО

Інгредієнти: 1 авокадо, 5 листів салату латук, 100 г помідорів, 100 г бринзи, 3 ст. л. оливкової олії, 0,5 лайма, 100 г маслин.

Приготування. Для заправки змішати сік лайма, оливкову олію, сіль і перець. Салат дрібно порвати руками. Авокадо, помідор і бринзу нарізати кубиками, маслини – навпіл. Змішати всі інгредієнти і заправити соусом.

ЯЙЦЯ, ЗАПЕЧЕНІ
В ЗЕЛЕНИХ «КОШИЧКАХ»

Інгредієнти: 1 авокадо, 2 яйця, 2 ст. л. натертого твердого сиру, сіль, перець, зелень – за смаком.

Приготування. Розрізати авокадо на дві частини, вийняти кісточку. Натерти сир і викласти його на дно «кошичків». Акуратно вбити всередину яйце, посолити й поперчити за смаком. Помістити авокадо у форму для запікання і поставити в розігріту до 200 градусів духовку на 10–15 хвилин. Готову страву посипати зеленню і подавати до столу теплою.

БУТЕРБРОДИ З АВОКАДО

Інгредієнти: 1 авокадо, 1/3 ч. л. чорного перцю, 0,5 ч. л. солі, 6–7 скибочок житнього хліба, 1 ч. л. лимонного соку.

Приготування. Розрізати на дві частини фрукт. Ложкою дістати м'якоть і розім'яти за допомогою виделки. Полити лимонним соком. Підсолити і присипати перцем. Кожну скибочку намастити отриманим паштетом. Можна прикрасити зеленню, скибочками помідора чи приправити кунжутом.

ПАСТА ІЗ ЗЕЛЕНИМ СОУСОМ

Інгредієнти: 250 г спагеті, 2 авокадо, 2 ст. л. оливкової олії, 2 ст. л. лимонного соку, 1 зубчик часнику, твердий сир, сіль та перець – за смаком.

Приготування. Спагеті відварюємо в підсоленій воді до готовності, як зазначено на упаковці. Відкидаємо на друшляк. Авокадо розрізаємо навпіл, виймаємо кісточку, м'якоть нарізаємо кубиками. Часник подрібнюємо. У блендері перемелюємо авокадо і часник до однорідної консистенції. Додаємо сік лимона, сіль, перець, оливкову олію і ще раз добре збиваємо. Спагеті викладаємо на тарілку, зверху поливаємо соусом з авокадо, присипаємо тертим сиром і прикрашаємо зеленню.

САЛАТ «КУБІНСЬКИЙ»

Інгредієнти: 400–450 г копченого курячого філе, 120 г чорносливу, 1 авокадо, пучок зелені, 2 свіжі огірки, 90 г фісташок, 3 варені яйця, сіль, майонез.

Приготування. Промитий чорнослив залити окропом і залишити на чверть години. Злити рідину, просушити на рушничку і пократити кубиками. Так само нарізати яйця, огірки і курятину. Посікти зелень. Подрібнити фісташки. Змішати продукти, посолити, заправити майонезом.

САЛАТ «ДУЕТ»

Інгредієнти: 400 г вареної чи запеченої курячої грудки, 2 невеличкі чи 1 більше авокадо, сіль, майонез – до смаку.

Приготування. Курятину і м'якоть авокадо пократити приблизно однаковими кубиками (консистенція і смак салату будуть різними залежно від розміру нарізки), посолити, заправити майонезом і вимішати.

САЛАТ «ПІСНИЙ»

Інгредієнти: 1 авокадо, пучок кропу і петрушки, 2 зубки часнику, 3 помідори, 1 болгарський перець, 1 ст. л. оливкової олії, 2 ст. л. соєвого соусу, 200 г маслин без кісточок.

Приготування. Посікти кріп і петрушку. Нарізати соломкою перець, помідори – кубиками. Розрізати на дві частини авокадо, вийняти кісточку і зрізати шкірку, м'якоть пократити. Подрібнити часник. Змішати підготовлені продукти, додати маслини, заправити соєвим соусом і оливковою олією.

ЯК ПОЧИСТИТИ АВОКАДО?

Найпоширеніший спосіб – розрізати авокадо вздовж на дві частини, видалити кісточку за допомогою ножа і дістати м'якоть чайною ложкою. У стиглого плода м'якоть легко відділяється від шкірки. Ще один спосіб – пократити авокадо впоперек. У тій частині, де розташована кісточка, потрібно обрізати м'якоть навколо неї. Кільця авокадо теж легко відділяються. ■

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

Адреса редакції і видавця: 43016, Луцьк, вул. Ковельська, 2.

E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року. ■

Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видавця заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благоодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою – друкуються на правах реклами. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе. Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції: 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Заступник головного редактора	Політики	Місцевого самоврядування і сільського життя
БОРОХ Сергій Іванович 78-07-70	УЛЦЬКИЙ Василь Михайлович 78-38-94	ВІТИНСЬКА Аліна Степанівна 78-38-94
Головний бухгалтер	Економіки	Освіти і культури
ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна 28-39-32	ЛІСОВА Алла Степанівна (244)3-11-78	КОВАЛЕНКО Оксана Анатоліївна 78-38-94
Відповідальний секретар	Інформації	Реклами
ХАРЧУК Олена Андріївна 28-39-32	КРАВЧУК Ірина Олександрівна 78-38-94	ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна 78-07-70 0971552622
Літературні редактори	Відділ інтернет-новин	Приватних оголошень
МІСЮК Олена Миколаївна 28-39-32 БАНАДА Олена Андріївна 78-38-94	КРИШТОФ Олег Степанович 78-38-94	ТИМОЩУК Руслана Борисівна 28-39-32

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA8330529900002607000803281
КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ
02471695

Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ
ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
97847 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ
РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
61136 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ІНШИХ
ОБЛАСТЕЙ).

Реєстраційні номери:
ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділья-Тер»,
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.:
(0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленнями.
Замовлення № 95.

Колесо історії

Вертоліт, який доставляв хліб, зустрічали із свяченою водою

Сьогодні ЗМІ повідомляють про підтоплення на Поліссі багатьох населених пунктів на території колишніх Ратнівського, Камінь-Каширського і Любешівського районів. Мені ж згадалась повінь на півночі Волині у січні 1975-го

Микола ДЕНИСЮК

19 січня того року запам'яталось мені тим, що цього дня востаннє доставили хліб вертольотом у село Щитинська Воля.

«Гвинтокрилом доставляли продукти у магазин із листопада 1974 року до 19 січня 1975-го.»

А я цим гвинтокрилом повернувся в Самари, де тоді працював інженером-електриком у радгоспі «Сама-

«Шкода, що я не зберіг світлини тих часів».

рівський». У центрі села із свяченою водою стояло близько сотні людей, які стрічали вертоліт. Я був єдиним пасажиром. Тож запам'яталось, що при виході з гвинтокрила мене всі окроплювали свяченою водою. Я прийшов на квартиру повністю мокрий.

Але той день був дуже теплим та світило сонце, і він мені запам'ятався назавжди. До речі, вертольотом доставляли продукти у магазин із листопада 1974 року до 19 січня 1975-го.

с. Щитинська Воля Ковельського району.

Фотоколаж volyn.com.ua.

Болить!

Фото із сайту ukr.net

«Осів будівельним пилом Мій крик над старим Дніпром».

«У мене не буде сина. Не дам йому імені я...»

Пам'яті жертв багатоповерхового будинку в Дніпрі, у який влучила російська ракета. Внаслідок терористичної атаки загинуло 46 людей, ще 80 осіб перебувають у лікарні, а 11 вважаються безвісти зниклими

Людмила ГОРОВА

У мене не буде сина. Не дам йому імені я. А був би він Северином, Чи, може, скажімо – Ілля. А був би він, може, Данилом, Назаром, Романом, Петром. Осів будівельним пилом Мій крик над старим Дніпром.

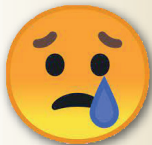
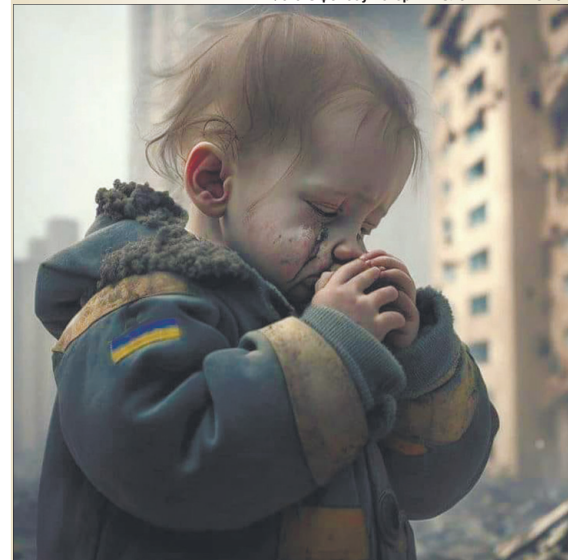

Фото із фейсбук-сторінки Олени ШАБАНОВОЇ.

Хлопчик, якого звільнили з-під завалів будинку у місті Дніпрі.

volyn.com.ua

До сліз

80! І, чесно, це – перемога!

Минулий рік не давав нам жодних гарантій. Відсував межі, розчиняв надії, мотилев перед носом відчаєм. Дражнився і казав «ну-ну». І ми казали «ну-ну» – і пхали того житейського воза всією нашою маленькою, але міценькою сім'єю!

Наталка ШЕПЕЛЬ

Тату, Іване, Максимовичу, Макарчук!

Щемка штука – знати людину молодою, сильною, з міцним голосом і високою на зріст.

Чомусь із того калейдоскопу нашого спільного, як батька і дочки, я згадую день, коли ми вдвох їхали в одне з наших сіл – чи то був Угів (на Горохівщині), чи Кукли (на Маневиччині).

Але й туди, і туди в нас завжди був чималий шлях, який треба було долати пішки.

Я не знаю, в якому моєму каналі пам'яті так чітко живуть ці спогади.

Фото з архіву Наталки ШЕПЕЛЬ.

Іване Максимовичу, уже заради таких слів треба жити!

Але вдячна їм за цю чіпкість. Я довго «їхала» у вас на руках. А потім трішки йшла «нозями».

І от цей спогад – батько на рівні очей. Оксамитові, темні, гарні очі.

Які й досі, попри все, люблять сміятися.

А потім батько десь вгорі. І дерева дуже високі. І небо з кучерями білястих хмар – таке глибоке.

А ще чомусь тополі. І ясени. І цей несамовитий літній шелест листя.

«О, я знаю, яке щастя на колір, смак і звук. Воно мені досі світить піснями, які я чула від вас із мамою.»

О, я знаю, яке щастя на колір, смак і звук.

Воно мені досі світить піснями, які я чула від вас із мамою. Тримає міцно в житейській хитавиці.

І за постаттю, яка вже не така струнка, я все одно бачу той день. Те небо, тополі й оксамитові очі.

Яке щастя, що вони досі сміються!

Многі літа, тат! ■

Хата-читальня

«Я рада, що саме ти моя мама...»

Розповідь однієї щасливої неньки на фейсбук-сторінці отця Олега Грицишина

«Я фарбувала стіну в гаражі, а моя 3-річна дочка малювала крейдою на бетонній підлозі. Як раптом вона сказала: «Я така рада, що Бог зробив тебе моєю матусею». Я не була готова до подібного і перепитала: «Що? Цього разу в неї вийшла ще незграбіша фраза: «Я рада, що ти моя матуся від Бога».

Мої очі наповнилися сльозами. Потім моя донечка почала молитися: «Господи, дякую тобі за те, що ти дав мені мою кохану матусю. І дякую тобі (цю фразу я не розібрала). Дякую тобі за те, що вона завжди готує мені сніданки і що ми сьогодні робитимемо гарбузові бісквіти». Я сподівалась, вони у нас вийдуть».

Потім вона розплющила очі і продовжила малювати. «Хто навчив тебе всьому цьому?» – почала розпитувати я, намагаючись перебороти комок, що став

Фото із сайту ukr.net.

«Тобі довелося довго чекати мене, матусю?»

у горлі. Їй всього три роки, і я гадки не мала, що в її маленькому сердечку вмістилося стільки подяки. Зазвичай наша донечка ніколи не хотіла молитися вголос, навіть коли ми заохочували її солодощами. Вражаюче, що її крихітне серце може вміщати більше любові, ніж я могла собі

уявити, а її думки охоплюють такі поняття, як Бог, любов і вдячність.

«Дякую, Анічко, – сказала я, усміхнувшись. – Дуже рада, що Господь послав мені таку донечку». Я б обняла її, якби мої руки не були у фарбі і між нами не було б такої великої відстані. Вже

подумала, що це кінець розмови, але дочка поставила ще одне запитання.

«Тобі довелося довго чекати мене, матусю?» – запитала Аня. Я вже розповідала їй цю історію мільйон разів, але вона хотіла почути її знову. Підійшла до неї трохи ближче: «Так, любя моя. Я просила Бога про дитину знову і знову, але Він довго не давав її мені. А потім, коли ми з татом дізналися, що ти у мене в животу, ми були дуже щасливі!».

«Я пишу це для тих, хто вже втратив надію колись стати батьками. Будь ласка, не засмучуйтесь, не гнівайтесь на Бога. Він чує ваші молитви. Просто покажіть, що ви живі».

«Ти знаєш, чому Бог так довго не давав тобі дитинку?» – запитала донечка.

«Ні, любя, не знаю», – розгублено відповіла я.

«А я знаю чому, – сказала дочка. – Тому що він творив мене».

Я подивилася у її глибокі блакитні очі, які здавались зараз

просто неземними; її кучеряве світле волосся пропускало кризь себе сонячне проміння. Тоді мені здалося, що їй тисяча років.

«Він творив мене» – цієї відповіді мені було цілком достатньо. Ну звичайно! У цьому було стільки сенсу! Дивлячись на неї у той момент, я зрозуміла, що ця дитина дуже довго спала у Бога на грудях, ніби Небеса не хотіли відпускати її.

Я пишу це для всіх, хто вже дуже довго молиться за появу дітей. Я пишу це для тих, хто вже втратив надію колись стати батьками. Будь ласка, не засмучуйтесь, не гнівайтесь на Бога. Він чує ваші молитви. Просто покажіть, що ви живі».

Я чесно не знаю, чи з'являться у вас діти під час пологів або при усиновленні. Нікому не дано зрозуміти, як там, на Небесах, усе влаштовано, але, можливо, Бог так довго не дає вам малюка, бо Він творить справжній витвір мистецтва. І одного разу, зовсім скоро, ваш малюк скаже вам: «Бог просто творив мене дуже довго». І це буде ваше щастя. Просто дочекайтеся його». ■